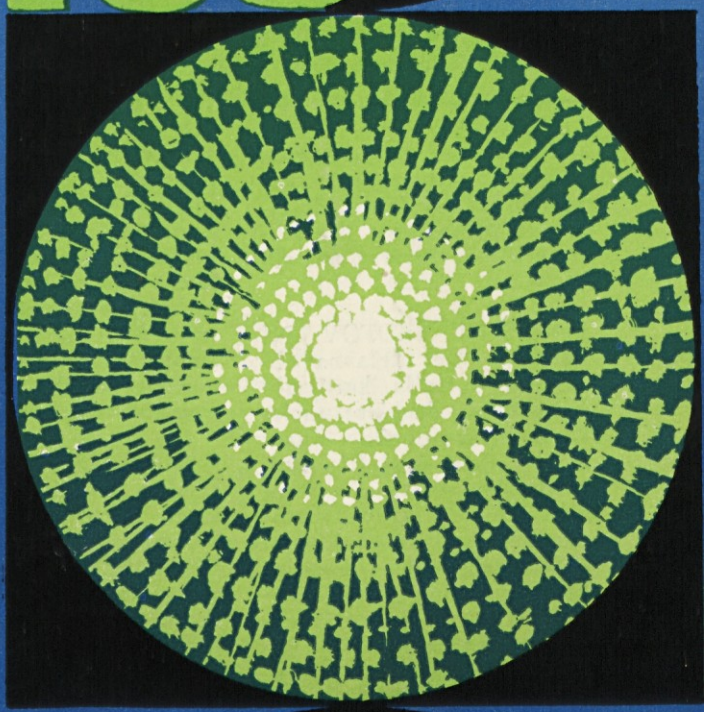

3510/c

naša luč

1967 10

ATENAGORA PRI PAPEŽU — 26. oktobra je carigralski pravoslavni patriarh Atenagora vrnil obisk papežu za njegov obisk v Carigradu letos julija. Osnovno misel srečanja sta oba verska poglavarja izrazila takole: „Krik mučeniške krvi iz katakomb nas poziva: Po-

utrip Cerkve

iščite vse poti, da pridete do edinosti!“ (Atenagora). „Pozabimo na preteklost, delajmo za prihodnost! Brezverstvo, ki ogroža svet, nas sili k edinosti.“ (Pavel VI.)

POLJSKIH ŠKOFOV NI BILO — Ker državna oblast ni dovolila kardinalu Višinskemu, da bi se udeležil škofovske sinode v Rimu, se je nista udeležila tudi ostala dva izvoljena zastopnika poljskih škofov kardinal Vojtyla in škof Kalwa. Odklonitev potnega dovoljenja Višinskemu je bila namreč stvar, ki je prizadela vse poljske škofove.

LAISKI KONGRES V RIMU — Tretji svetovni laiški kongres se je vršil od 11. do 15. oktobra v Rimu. Udeležilo se ga je okoli 3.000 odposlancev iz vseh predelov sveta. Opazovavci raznih krščanskih cerkvá so smeli na kongresu tudi govoriti in sodelovati pri razgovorih. Ob zaključku je papež udeležencem med drugim dejal: „V številnih predelih sveta primanjkuje duhovnikov in diakonov. Na pomoč morajo priskočiti katoliški laiki ter prijeti za delo, za katero

ni potrebno, da bi ga opravljali duhovnik. Razkristjanjeni svet moramo prepeljati z močno vero v Boga in Kristusa, ki je vir prave sreče in svetosti.“

ZBOROVANJE NA BLEDU — Od 16. do 19. oktobra je bilo v hotelu Jelovica na Bledu zborovanje docentov katehetike na univerzah in višjih bogoslovnih šolah. Priredila ga je Teološka fakulteta v Ljubljani, izvedlo pa Katehetsko društvo iz Münchna. Udeležilo se ga je nad 70 katehetskih izvedencev iz obeh Nemčij, Poljske, Nizozemske, Avstrije in Jugoslavije.

KOROŠKI SLOVENCIM PRI GOSPE SVETI — 15. oktobra se je 3000 koroških Slovencev, med njimi nad 40 duhovnikov in okoli 100 ministrantov, udeležilo romanja h Gospe Sveti. Zbrali so se pri samostanu in od tam v procesiji krenili proti cerkvi. Slovesnosti so se udeležili tudi romarji iz Ljubljane, Celja in Kopra. Po maši je vernike pozdravil v slovenščini celovški škof.

DVAJSETLETNICA — Družba sv. Mohorja v Celovcu je te dni proslavila 20-letnico, odkar je leta 1947 ponovno pričela delovati med rojaki na Koroškem. Zadnja svetovna vojna je prekinila njeno delo. Po vojni je obnovila svoje versko, narodno in kulturno poslanstvo na Koroškem in tudi med našimi rojaki, ki so zdaj raztreseni po vseh predelih sveta. Družba ima zdaj okoli 9000 udov, ki prejemajo vsako leto koledar in druge koristne knjige. Poleg tega ima tudi več dijaških domov, v katerih je zdaj 220 dijakov in dijakinj, ki obiskujejo slovensko gimnazijo v Celovcu.

NAMESTO K VOJAKOM — Katoliško mirovno gibanje „Pax Christi“ (Kristusov

mir) širi med narodi kristno misel, naj bi mladi fantje, ki so poklicani na odslužitev vojaške službe, rajši priskočili na pomoč onim državam, ki so v razvoju. Tako delo naj bi bilo nadomestilo za vojaško službo. To misel so si osvojile doslej Belgija, Italija, Holandija in Francija. V zadnjem času je ta misel živa tudi v Angliji.

DEVETNAJST LET V ZAPORU — Kongregacija oblatov brezmadežne Device Marije sporoča, da so čehoslovaške oblasti po devetnajstih letih zapora pred kratkim izpustile njihovega člana p. Karla Hahnerja. P. Hahner je povedal, da je v tem čehoslovaškem zapornem taborišču še več duhovnikov in redovnikov.

NA DRAŽBI PRODANA STOLNICA — V Rotterdamu so prodali na dražbi stolnico, ki je bila sezidana l. 1882. Krajevni škof se je odločil za prodajo umetnostno in zgodovinsko malo vredne cerkve zategadelj, ker bi bila obnova predraga. Nenavadno odločitev je narekovalo tudi dejstvo, da se iz središča mesta, ki postaja poslovni center, ljudje izseljujejo v predmestja. Nove stolnice za sedaj ne bodo zidali. Župnijska cerkev mestnega predela, kjer je škofijsko poslopje, je postala nova stolnica.

UTANT PAPEŽU — Glavni tajnik Organizacije Združenih narodov je papežu med drugim sporočil: „Porabljam priložnost, da vaši svetosti ponovno izrazim spoštovanje in občudovanje za nenehno prizadevanje za svetovni mir med narodi, kakor tudi za vašo stalno podporo OZN. Vaše besede mi dajejo še prav posebno moč pri mojem delu in so tudi prispevek za končanje žalostnega vojnega spopada v Vietnamu.“

„Tam na gmajn'ci v revni štal'ci . . .“

Betlehem je bil dosti zanikerno judovsko mestoce. V tistem času je bil prenatrpan zaradi popisovanja, ukazanega od cesarja Avgusta. Cesar je hotel v svoji uradniški vnemi vnesti v kartoteke natančne številke o rimskih državljanih, njih ženah in otrocih, hlapcih in deklah, drobnici in zemlji. Po natančnih številkah bo tudi izterjevanje davkov uspešnejše.

Jožef in Marija nista mogla najti v mestu prenočišča. Morda zaradi trdosrčnosti malomeščanov, morda zaradi prenapolnjenih prenočišč ali pa zato, ker Jožef ni imel s čim plačati. Ni jima ostalo drugega kot poiskati zunaj mesta votlino, ki je niso slučajno tisto noč zasedle ovce.

Prišla sta v votlino, v hlev. „Hlev, resnični hlev ni veselo in rahlo stebrišče, ki so ga krščanski slikarji zgradili za Davidovega sina, tudi ne jaslice iz mavca, ki ga je zamislila v modernih časih slaščičarska domišljija izdelovalcev kipcev. Tudi ni čista in snažna veža, ljubka v svojih barvah, z olepšanimi in okrašenimi jaslimi. Hlev, resnični hlev je dom živali, ki so garale za človeka. Hlev so le štiri surove stene, umazana tla, streha iz brun in skodel. Resnični hlev je temen, umazan, zatobel: edino čiste v njem so jasli, kejer gospodar pripravlja krmno za živino.“ (Papini)

Novorojeni bo imel „hlev za kraljevsko dvorano, za prestol jasli, za baldahin s stropa visečo pajčevino, za oblake kadila gnojni smrad, za dvorjane dva uboga brezdomca.“ (Ricciotti)

Tu torej bo Marija rodila. Ne doma, v sicer skromni, iz blata zgneteni hišici, ki pa je le neprimerno udobnejša kot ta votlina, ampak sto štirideset kilometrov proč od Nazareta, med tujimi, neznanimi ljudmi. Cesarjevo povelje ju je pognalo na pot, isto povelje je nagnetlo v hiše popotnike iz vse Palestine, njima je ostala ta votlina.

In čas rojstva? Ponoči, ob uri, ko so meščani veseljačili ali že utrujeni od pijanega veselja popadali po mehkih ležiščih. Ob uri, ko so spet drugi pospali po napornemu delu in pozabili na ves svet. Ob uri spanja, pozabe in greha.

In vendar je bil ta pozabljeni trenutek tisti, na katerega se je pripravljala vsa zgodovina!

Čas in kraj Kristusovega rojstva ni bil stvar naključja. Bog sam si je izbral take okoliščine, kot jih ne pozna zlepa kateri človeški otrok.

In če je sam izbral tako nenavaden okvir za rojstvo svojemu Sinu, ali ni hotel s tem nekaj povedati? Ali ne morda to, da je vse zunanje le lupina, ne jedro, in da ta lupina pred Bogom tako malo tehta?

pismo za advent

Za 1. adventno nedeljo je poslal glavni direktor slovenskega dušnega pastirstva tole pismo:

Bratje in sestre v Kristusu!

Najprej bi vas rad vse iz srca pozdravil, kjer koli v svetu ste. Pišem vam v skrbi za vaš duhovni blagor, za vas same, pa tudi za vašo bodočnost in bodočnost vaših otrok.

Z lastno pridnostjo ste si ustvarili svoje domove, jih uredili po svoji sposobnosti, saj smo Slovenci povsod v svetu na glasu kot pošteni, zanesljivi, dobri in sposobni delavci, pa naj bomo v katerem koli poklicu. Največja pa je vaša skrb za vaše otroke, da bi rastle v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Da vam ne manjka duhovne hrane, skrbe vaši dušni pastirji. Tako vrše bogoslužje in delé zakramente v jeziku, ki vam je najbližji. Prav tako vas uče krščanstva v vašem materinem jeziku.

Nas vse pa skrbi, kdo bo lahko prevzel to duhovno dediščino, kdo bo lahko tudi v prihodnje razvijal duhovne talente med nami.

Pomagati si moramo sami. Poskrbljeno je za šole in bogoslovna učilišča, ki bodo rada sprejela vsakogar, ki bo sposoben in pripravljen pomagati svojemu bližnjemu. Iz nas samih morajo priti bodoči duhovniki, redovniki in sestre.

Vsi smo obvezani prositi Boga, da bi po svoji milosti izbral in poklical one, ki bi bili med nami pripravljeni delovati za čast božjo in blagor duš. Bolj kot kdaj moramo danes moliti, da bi Bog izbral delavce za svoj vinograd.

Kot mora biti vrt, v katerem hočemo nabrati lepo cvetje, dobro očiščen in pripravljen, tako morejo priti poklici duhovnega značaja le iz dobrih družin, ki se zavedajo polnega pomena krščanske vzgoje in vernega življenja.

Dokler je človek še otrok ali še ni dorasel, ga vzgajamo. Starši in drugi vzgojitelji mu pomagajo, da postane dober človek in dober kristjan. Ko pa postane starejši, se

mora sam truditi, da bo postal in ostal dober človek in dober kristjan. Takrat se začne čas samovzgoje, ko se začne v človeku razvijati samostojno mišljenje. Ko začne samostojno misliti, se mora že navajati k samostojnemu odločanju. Kot pri drevesu, ko se dobro zakorenini, odstranimo kol, na katerega je bil privezan. Samovzgoja pa ostane vse življenje, saj se moramo vedno truditi, da bi bili boljši.

Mati in vodnica naše samovzgoje pa je Cerkev, ki nam daje vedno novih smotrov k popolnosti in kaže pota, po katerih jih dosežemo, zvesta Njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje.

Le tako bodo zrastle naši bodoči duhovni vodniki.

Kjer koli imate bogoslužje v slovenščini, imejte za svoj ponos, da se ga redno udeležujete, pomagajte pri ureditvi, da bo lepo: Bogu v čast in v korist vaših duš. Brez pomena je tožiti o slabem obisku sv. maše, ki se daruje v slovenščini, ako sami ničesar ne storimo zanj!

Bog nam je dal poseben dar za petje. Vsi dobro vemo, kako lepo je pri maši, kadar je zares lepo petje. Le nevarnost je, da ob liturgičnih reformah, ki jih je prinesel zadnji koncil, izgubimo smisel za to odliko. Dosedanje skušnje so pa povsod pokazale, da se da lepo vključiti také zborovsko petje kot tudi ljudsko. Strokovnjaki so na delu, da poskrbe za spremenljive mašne dele v melodiji in po besedilu, da se združi oboje: naše narodne posebnosti z ljubeznijo do Boga in do lepe pesmi v njegovo čast. Tako bomo dosegli, da bo naša daritev izraz naših src. S tem, da so vsi mašni deli, ki jih molimo na glas, v slovenščini, se reforme bližajo svojemu višku. Vaši duhovniki, organisti in pevci bodo storili vse, kar je mogoče, saj dobro vedo, da je v skladu z zadnjim koncilom.

V mnogih krajih imate že posebne župnijske svete ali odbore, kakor bi jih že imenovali. Radi pri njih sodelujte, da ne bo le beseda, da smo vsi katoliška Cerkev. Kjer pa jih še ni, pa jih pripravite z vso skrbnostjo, da bo tako zaživel novo življenje med nami.

O mnogočem bi moral še pisati, a naj bodo le te misli, saj je naša srčna zadeva, da se kot samostojna in svobodna celota vključimo v družino narodov v svetu.

Vsemogočni Bog pa naj vam vsem da svojo pomoč, milost in blagoslov!

Mons. Ignacij Kunstelj

Ježušček na Flamskem

Zdaj se je pričela množica pred mestno hišo redčiti. Ogenj je že davno ugasnil in Jožef in Marija sta ostala še edina pred vrati. Šla sta po stopnicah navzgor in sta bila zadnja za starim možakarjem, ki ni znal zapisati svojega imena in se je zaradi tega kar podkrižal.

Lepo rejen, v kožuh zavit pisar, ki je imel velik vrč piva pred seboj, si je zadovoljen pomel debele roke, ker je bilo delo zdaj slednjič opravljeno. Obšla ga je dobra volja: zdaj bo tudi on lahko mirne duše v „Golobu“ izpil svoj vrček. Ko je Jožef pokazal svoje papirje in je pisar videl, da sta oba iz plemenitega Davidovega rodu, je osupnil ter se jima dobrikal in govoril sladke besede, da bi izvabil iz njiju napitnino. Ko pa je videl, da sta obdržala roke v žepih, in je opazil, da sta siromaka, je kliknil nekemu drugemu pisarju, pravemu judovskemu nosu, dvoumno opazko.

Ko se je Jožef podpisal, sta odvezala osla in šla iskat prenočišča. Najprej sta poskusila v krčmi „Pri zlati kameli“. To so jima bili priporočili in ni bila draga. Toda neki kmečki teleban z velikim čikom v ustih je zaslajal vhod in dejal: „Nibče več ne sme noter, ker je hiša polna kakor sod za slanike, podstrežje in kleti,“ in posmehljivo je pristavil: „Saj nimata niti dovolj denarja pri sebi. Le pojdita k ‚Trem zamorcem‘, tam ni zaradi živalic nikogar.“

Pri ‚Treh zamorcih‘ ni bilo zaradi tobakovega dima videti skoraj roke pred seboj. Marija je čakala zunaj na oslu, Jožef pa se je rinil skozi počivajoče in razgrajajoče goste. Vprašal je krčmarico, ki je prišla iz kleti s težkimi vrči piva, če ima kakšno posteljo za njegovo ženo, ki bo vsak hip porodila. Osorno ga je

nahrulila, češ ali misli, da je njena hiša bolnišnica. „Pojdita k ‚Zlati kameli‘, tam devajo celo pse v posteljo.“ Odhitela je in Jožef je osupel gledal za njo.

Tako sta hodila od prenočišča do prenočišča. Prosila sta le za preprosto posteljo, pri siromašnih ljudeh, pri meščanih in mestnih svetovavcih, toda povsod so jima prijazno ali pa malomarno odgovarjali, da je že vsak kotiček zaseden.

Ah, vse njuno upanje, tako svetlo in polno obljub kakor maj, tako mirno kakor veliko-nočni dan, sta odpihnili zdaj pokvarjenost in brezbriznost ljudi.

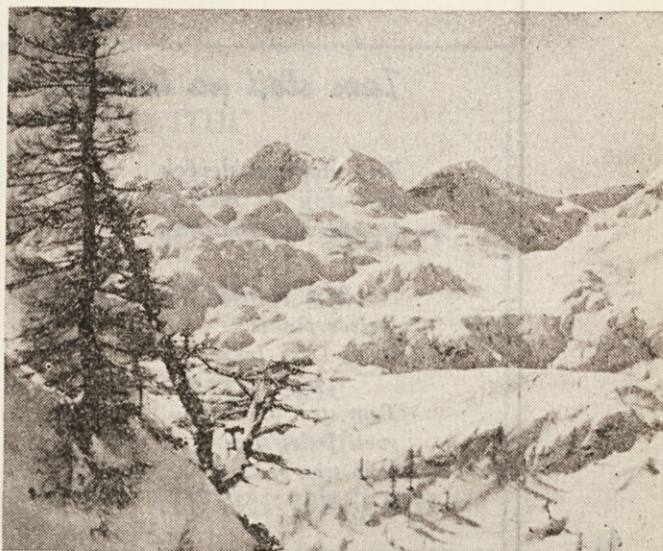
Proseče sta se ozrla proti zvezdam.

Tedaj je prišel otrok z lesenim vedrom v roki, ki je videl njune poglede. Ker so Jožefa zapustili ljudje in ga pahnili od sebe in ker mu kljub temu ni upadel pogum, je vprašal deklenco, ki je bila prav tako siromašna kakor onadva in ki se je nedolžno smejala pod svojo belo ruto:

„Ti mala, ali veš za kak prostorček, kjer bi lahko prespala? Pa če bi bil samo tolikšen kakor predpasnik. Ta žena je bolna in ...“

„O seveda,“ je dejal otrok, „tam zadaj onstran vode je zapuščen hlev, kjer stoje panji. Suh je in poln toplega sena. Pojdita, pokažem vama.“

Otrok je stopil pred njima in Jožef in Marija sta mu sledila z oslom. Šli so čez zamrzlo vodo in daleč v polje, kjer so našli v svitu svetilke na pol odprt hlev, ki je globoko tičal v snegu.

V hlevu je bil zatohel duh, ki je padel človeku na prsi. Veliki pajki so prestrašeni pobegnili pred svetilkino lučjo.

„Torej tu se bo zgodilo,“ je žalostno dejala Marija in vendarle vesela, ko bo imel njen otrok streho nad seboj in bo ležal na toplem senu.

„Sam Bog hoče tako,“ je dejal Jožef in obesil svetilko na gredo. Potem je pripravil posteljo iz sena in suhega listja ter zamašil luknje s praznimi vrečami. Skozi luknje v strehi so pa gledale zvezde v notranjščino.

Zunaj je v pokoju snega pod skrivnostnimi zvezdami ležala vas, kjer je v rdečem žaru bakel gospodaril greh. Tam onstran, daleč nad spečimi griči pa je še nikdar ugledan stal na počivajočem nebu globoko v nočnem ozračju velik in čist kakor živo srebro prvi srp zorečega meseca.

Potem se je zgodilo.

„Marija,“ je vzdihnil Jožef, kajti čutil je njeno svetost.

„Ljubi Jožef,“ so šepnila njena usta in Jožefu je bilo, kakor bi se mu vse nebo zahvalilo za njegovo neumorno skrb. Srce mu je prekipelo, prijel je Marijo za roke in jo urno poljubil na voščeno blede čelo...

„Moliva,“ je zajeceljal, „kajti neizrekljivo je lepo.“

Pokleknila sta v seno.

Čebele so še vedno brnele v svojih panjih, kakor bi bil zatohli hlev cvetlični vrt. Zunaj

so peli petelini in dobri osel, ki se je pri vsem tem tekanju sem in tja dvignil, je tudi prišel pogledat. Sklonil je glavo čez jasli, globoko vzdihnil in grel otročička s svojo težko toplo sapo.

Rjava svetilka je tiho gorela, tako tiho, kakor bi bila tudi ona polna velike, pobožne molitve.

o

Začulo se je rahlo trkanje na vrata.

Jožef je prestrašeno in vprašujoče pogledal Marijo, ki je takoj vstala in v obrambo sprostrla svoje roke nad otroka. Brez besede, z utripajočim srcem je Jožef previdno odškrnil vrata in zagledal kosmate, dobre glave pastirjev, ženske v plaščih in radovedne otroke.

Nekdo z rdeče obrobljenimi očmi je vprašal: „Ali smo prav prišli? Se je tu rodil otrok? Angel z neba nam je ukazal, naj ga obiščemo.“

„Da,“ je dejal Jožef s ponosnim glasom. „Prišli ste prav, toda otrok spi.“

Položil je kazavec na ustnice in opomin je šel od ust do ust: „Ssst, sst, spi!“

Jožef je na stežaj odprl vrata in jim pokazal kraj, kjer se je v rahli luči svetilke blede deklica z dolgimi lasmi boječe in zaskrbljeno sklanjala čez otroka.

Oprezno in po prstih so se drug za drugim splazili v hlev. Moški so se odkrili kakor v cerkvi. Vsi so se zgrnili okrog jasli, kjer je na njihovo začudenje spalo čisto navadno dete. Toda ob spominu na angela so se počasi razveselili njih obrazi in so se jim zasvetile oči.

Tam stoji pa hlevček

Tam stoji pa hlevček,
tam stoji pa hlevček,
lepi hlevček Betlehem.

Notri je Marija,
Detece povija,
sveto Dete Jezusa.

Tam stoji ob strani
sveti Jožef stari,
lepo sivo glavo ima.

Z nogu pripogiblje,
Detece zaziblje,
sveto Dete Jezusa.

Tam hite pastirci,
tam hite pastirci,
v hlevček lepi, Betlehem.

Glejte, trije kralji
v zlati lepi halji
na kamelah jezdijo.

Prineso darila:
sladkega kadila,
mire, čistega zlata.

Tam
stoji
pa
hlevček

Radovedno so se pomikali bliže, otroci so pritiskali v ospredje, ženskam je uspelo, da so postavile pred moške. Kdor je bil predalec zadaj, je stopil na sod ali na butaro lesa, da bi videl čez glave drugih.

Kljub toliki množici je bilo v hlevu tiho in domače in oči vseh so polne spoštovanja in pobožnosti občudujoče romale od otroka k materi in od matere k otroku. Slepec se je smehljaj, kakor bi kaj videl.

Tedaj so z vseh strani jeli pripovedovati o velikem nebesnem čudežu, o lepem angelu in njegovih besedah, o pojoči prikazni, o otroku, ki je bil božji in namenjen za velike stvari na svetu.

Tedaj se je vse ozrlo za pritajenim ihtenjem. „Ah, slepec ihti,“ je dejal neki pastir Mariji, „žalosten je, ker ne more videti otroka.“

„Ne, zaradi tega že ne,“ je ihtel slepec in stopil iz svojega kota, „kajti videl sem luč. Toda vi vsi ste mogli otroku kaj darovati, le slepci nimamo ničesar. Ali ni to žalostno?“

V hlevu je postalo tiho, čisto tiho. Slepec se je nečemu nasmehnil, potem pa je s plemenito kretnjo jel božati strune. Njegov rdeči obraz je prebledel od razburjenja in z njegovih gosli je lil spev, kakor bi ga bil ukradel angelom, ki so se poprej prikazali. Ves hlev ga je bil poln. Otrok je utihnil in te kmečke glave, ki niso čule menda nikoli nič drugega kakor

monotono godbo v cerkvi ali polko na proščanju, so bile vse prevzete. Obšlo jih je nekaj, kar je bilo lepše od vsega, kar so imeli. Nad temi kosmatimi, neostriženimi ubogimi ljudmi je sijal kraljevski blesk njih duš in slepcu so kapale solze po licih.

Ko je končal in je lok obvisel v njegovi roki, se je smehljaj nekam v višino.

„Videl sem otroka,“ je zaihtel, „videl sem ga! Ah, tako krasen je in tako lep!“

F. Timmermans

božji mir
za božič
in vso srečo
v novem letu
vam želé
vaši
dušni pastirji

božič v družini

Na stenskem koledarju sta ostala samo še dva lista. Pred dnevi sem privzdignila novembrskega, da sem videla, katerega dne bomo letos zapeli „Glej, zvezdice božje...“

Pretekli teden smo zvečer tudi že polglasno poskušali razne božične napeve, kakor posamezni godci orkestra pred še zaprtim odrom.

Osmi božič v tujini. Mislim, da gre tako tukaj kakor v vseh deželah, ki so dosegle zavirljivo blagostanje in tehnični napredek, pri večini ljudi priprava na ta praznik v napačno smer. Človeku, ki misli le na denar in na blagostanje, je božični večer samo priložnost, da povabi prijatelje na pojedino.

Spomnim se, kako me je prva leta vse to motilo. Nisem mogla razumeti brezbriznosti ljudi do bližajočega se praznika. Življenje na ulici je teklo svojo pot.

Z leti se taki občutki ublažijo. Okoliščine te prisilijo, da začneš premišljevat. Zakaj naj bi zunanja razlika motila krščansko praznovanje božičnega rojstva? Tega, kar v sebi nosimo, nam nihče ne more vzeti.

Tudi brez jasic in brez dreveščka in smrekovih vejic in brez svečk bomo lahko doživeli resnični božični večer. „Slava Bogu na višavah“ lahko pojem v cerkvi ali doma, lahko tudi sredi mesta v podzemski železnici, na Ognjeni zemlji ali ob kanadskih jezerih — povsod je enako daleč do Betlehema.

Pred leti sem nekaj dni po božiču obiskala znanca. Ko smo se razgovorili, sem ostala sama z osemletno hčerko. Skušala sem se ji prikupiti z vprašanji, kakor pač po navadi delamo z otroki. V kotu je še vedno stalo drevesce in pod njim jaslice.

„Kako lep drevešček imaš!“ sem začela.

„Se vam zdi lep? Mama pravi, da so imeli v Sloveniji večjega. Tako velikega!“ Postavila se je na prste in dvignila roko. „Do stropa!“

„In jaslice! Na tako lepem prtičku,“ sem hitela. „Kdo je pa napeljal lučko in postavil žarnico prav v hlevček?“

„Očka! Rekel je, da tako vsaj ne bodo preveč žalostne... Mama pravi, da sploh ne moremo imeti pravega svetega večera in da bo za vsak božič žalostna, ker se bo vedno spominjala, kako je bilo doma lepo.“

Žalostno je gledala, tako žalostno, kakor bi že prevzela dediščino mamine žalosti in njeno nezdravo domotožje. Podobna je bila ptički, ki gleda iz kletke v svobodo.

Rada bi govorila s svojo znanko, pa nisem tistega dne imela priložnosti. Potem sem si rekla, da ji moram o tem pisati. Pač eno izmed tistih mnogih nenapisanih pism...

o

Družinski prazniki so za otroka velikega pomena. So čudovita doživljanja, spomini nanje ga spremljajo skozi vse življenje. To velja za vesele družinske dogodke: godovanja, krste, birme, poroke, še posebno pa za velike cerkvene praznike, ki se leto za letom ponavljajo in imajo svoje stalne običaje in obrede.

Zakaj je praznovanje božičnih praznikov otroku tako pri srcu, je lahko razumeti. Po navadi postavimo jaslice dovolj nizko, da jih otrok lahko gleda. Lahko se dotakne Jezuščka. Ko mama ne gleda, ga lahko vzame v svoje mehke rokice, lahko da Mariji poljubček, po boža brado sv. Jožefa, preklada pastirčke in ovčice po svojem okusu — vse to zbuja v njegovem srčku žive občutke ljubezni do Boga in morda globlje in dalekosežnejše, kakor si odrasli mislijo. To je zares otroški praznik, zlasti kjer starši dovolijo, da otroci pomagajo pri pripravah.

Po nekaterih družinah že opuščajo to navado, češ da nimajo prostora, da so utrujeni od dela, a pri tem ne pomislijo, kako veliko srčno ukradejo otrokom. Kako bi nam bilo pri srcu, ko bi nam danes nekdo vzet ta spomin na one žlabtne, nepozabne urice svetega večera?

Globlji, krščanski pomen praznika bo otrok bolje razumel, če se nanj pripravlja že v adventu. Opozorimo ga, da smo vsi poklicani, da po svojih močeh pripravimo v sebi in okoli sebe pot Jezuščku. Pri nas smo v adventu za vsako premagovanje ali dobro delo smeli položiti v

poseben mamin predalček slamico, katero je na večer dala pod Jezuščkovo glavo. Kako smo bili ponosni, če je bil snop velik. O tem nismo niti med seboj govorili: če kaj dobrega storiš ali če se premagaš, tega vendar ne smeš razkričati. Prav zato nam je bilo v srcu tako sladko.

Nikoli ne bom pozabila, kako mi je pripovedovala neka preprosta žena, ki živi že petindvajset let v Argentini:

„Prva leta smo bili na kmetiji zunaj v pusti ravnini. O božiču sem čutila tako domotožje, da nisem hotela niti jaslic postaviti. Kaj bi jaslice brez smrekovih vejic in mahu?

Ko so pa otroci prihajali na svet, šest jih je bilo, sem začela misliti drugače. Meni je težko, sem mislila, ker sem imela doma zimski božič, krasne domače pesmi v cerkvi in sveti večer z vsemi običaji, a moji otroci bodo živeli tukaj in nikoli se jim ne bo tožilo po tem, česar niso poznali. Njih ne bo motila vročina in ne to, da nimajo zelene smreke in mahu.

Postavili smo jaslice pod vejo tukajšnjega drevesa ombúja. Mož je izrezljal iz lesa pastirčke, ki so bili podobni Indijancem, in še nekaj osatu podobnih rastlin smo položili naokoli. To so bile naše jaslice.

Vse drugo je bilo, kakor smo bili vajeni doma: žeganje in kajenje bišnih prostorov in hleva, molitve in pesmi. Vsako leto je drug otrok bral iz mašne knjige evangelij o rojstvu Gospodovem, vsi skupaj smo zapeli vse, kar smo znali božičnega. Začeli smo vedno z ono našo domačo „Kaj se vam zdi...“ in potem smo vedno molili za vse žive in umrle.

Zdaj so otroci že odrasli in samostojni, a božični večer še vedno praznujemo skupaj in spomin na one prve božične večere v pampi je še vedno živ v naših srcih.“

Gotovo se ta preprosta žena ni zavedala, kako modro je ravnala z otroki. V skrbi, da bi bili oni srečni, je svojo žalost v sebi potlačila in se veselila z njimi.

o

Vedno poudarjamo, da je božični večer družinski praznik in da naj bo zato ta večer vsa družina zbrana doma. In je tako lepo in prav.

Govorimo in pišemo tudi, da je božič praznik ljubezni, saj nam je Bog dal najvišji dokaz svoje ljubezni — učlovečenje. Postal je človek, tak kakor mi, in med najrevnejšimi je hotel začeti svojo zemeljsko pot.

Če o tem premišljujemo, nam bosta dom in družina premalo, da bi samo njim izkazali svo-

jo ljubezen. Ljubezen očiščenega srca je široka in iznajdljiva. Veliko je znancev med nami, ki živijo sami in jim je božični večer v tujini prepoln samote in žalosti. Povabimo jih! Pošljimo otroke z majhnim darilcem in voščilom k bolnemu prijatelju ali sosеду, tudi če je tujec. Naučimo otroke, da bodo od svojih darov vsako leto nekaj odstopili revnemu otroku. Stopimo voščiti sosеду, s katerim smo se sprli. Pri polnočnici poiščimo vse one, s katerimi morda ne govorimo, ker se ne ujemamo, sam ljubi Bog ve, v kaki stvari...

Tako bomo morda s kratkimi besedami, prijaznim pogledom, stiskom roke pripomogli, da bodo besede „in mir ljudem na zemlji...“ veljale vsaj nam, ki smo pravzaprav iz iste družine.

Cerkev na zemlji potuje proti nebesom

**Živeti samo za ta svet je premalo.
Polnost življenja se začne po smrti.**

Cerkev, v katero smo v Kristusu Jezusu poklicani vsi in v kateri po božji milosti dosegamo svetost, bo dosegla popolnost v nebeški slavi, ko bo prišel čas prenovitve vsega. Tedaj bo s človeškim rodом v Kristusu popolnoma prenovljen tudi ves svet.

BODIMO ČUJEČI, MISLIMO NA KONEC!

*Kdaj pride
prenovitev vsega?*

Ta prenovitev, ki nam je obljubljena in ki čakamo nanjo, se je v Kristusu že začela. S pošiljanjem Svetega Duha napreduje in se po njem nadaljuje v Cerkvi, v kateri po veri spoznavamo smisel našega časnega življenja, ko v upanju na prihodnje dobrine delamo za svoje zveličanje. Poslednji časi so torej že prišli do nas in prenovitev sveta je že nepreklicno odločena in na neki stvarni način že vnaprej izvršena. Cerkev je namreč že na tem svetu odlikovana z resnično, čeprav nepopolno svetostjo. A dokler ne bo novih nebes in nove zemlje, kjer prebiva pravičnost, nosi potujoča Cerkev v svojih ustanovah in zakramentih, ki spadajo v sedanji vek, podobo tega minljivega sveta.

*Zakaj moramo
biti čuječi?*

Prizadevajmo si torej, da bi bili v vsem všeč Gospodu! Ker pa ne vemo dneva ne ure, moramo biti kakor nas Gospod opominja, stalno čuječi, **da bi bili po dovršitvi le enkratnega teka našega zemeljskega življenja vredni z njim stopiti na ženitnino in biti prišteti med blagoslovljene.** Tako nam ne bo ukazano, kakor malopridnim in lenim služabnikom, iti v večni ogenj, kjer bo jok in škripanje z zobmi. Kajti preden bomo zakraljevali s poveljanim Kristusom, se bomo mi vsi prikazali pred Kristusovim sodnim stolom, da sleherni prejme po tem, kar je delal, dobro ali hudo. Ob koncu sveta bodo, kateri so delali dobro, vstali k življenju, kateri pa so delali hudo, bodo vstali k obsodbi. Zato se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami. Močni v veri pričakujemo veličastnega prihoda velikega Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa, da se poveliča v svojih svetih in skaže čudovitega v vseh, kateri so vanj verovali.

VERNI, ŽIVI IN ŽE UMRLI, SMO POVEZANI MED SEBOJ

*Katere so
tri „stopnje“
Cerkve?*

Dokler torej ne pride Gospod v svoji slavi in vsi angeli z njim in dokler mu ne bo potem, ko bo končana smrt, vse podvrženo, **nekateri potujejo na zemlji, drugi, ki so odšli iz tega življenja, se očiščujejo in spet drugi uživajo slavo, ko jasno gledajo samega troedinega Boga, kakršen je.** Vendar pa smo, čeprav na različni stopnji in na različni način, vsi

združeni v isti ljubezni do Boga in do bližnjega ter prepevamo isto himno slave našemu Bogu.

Vsi namreč, ki so Kristusovi in imajo njegovega Duha, se zračajo skupaj v eno Cerkev in so med seboj zedinjeni v Kristusu. Zedinjenje potnikov z brati, ki so zaspali v Kristusovem miru, se nikakor ne pretrga, temveč se, kakor uči stalna vera Cerkve, s skupno deležnostjo pri duhovnih dobrinah še okrepi. Ker so namreč prebivavci nebes tesneje zedinjeni s Kristusom, zato **celotno Cerkev krepkeje utrjujejo v svetosti in žlahtnijo češčenje, ki ga Cerkev tukaj na zemlji izkazuje Bogu. Kajti odkar so bili sprejeti v domovino in bivajo pri Gospodu, ne nehajo z njim prositi za nas pri Očetu**, darujoč zaslužnja, katera so pridobili na zemlji po edinem sredniku med Bogom in ljudmi, Kristusu Jezusu. Njihova bratska skrbnost je v zelo veliko oporo naši slabosti.

V globoki zavesti te medsebojne povezanosti celotnega skrivnostnega telesa Jezusa Kristusa je potujoča Cerkev že od prvih časov krščanske vere z veliko pobožnostjo gojila spomin na rajne in zanje darovala spravna in prosilna dela. O apostolih in Kristusovih mučencih, ki so s prelitjem krvi dali najvišje pričevanje vere in ljubezni, je Cerkev vedno verovala, da so v Kristusu tesneje združeni z nami. Obenem z blaženo Devico Marijo ter s svetimi angeli jih je častila s posebno gorečnostjo in se priporočila pomoči njih priprošnje. Tem so bili kmalu pridruženi še drugi, ki so od bliže posnemali Kristusovo devišstvo in uboštvo, in končno ostali, katere je vdanosti in posnemanju vernikov priporočalo odlično izvrševanje krščanskih kreposti ter izredni božji darovi.

Kaj „delajo“ svetniki v nebesih?

ZATEKAJMO SE K NAŠIM BRATOM SVETNIKOM!

Ko zremo na življenje tistih, ki so zvesto hodili za Kristusom, nam je to pobuda, da iščemo prihodnjega mesta. Obenem se s tem učimo kar **najbolj varne poti, po kateri bomo skozi nestalnosti tega sveta v skladu z vsakomur lastnim stanom in položajem mogli dospeti do popolnega zedinjenja s Kristusom, to je, do svetosti.** V življenju tistih, ki so sicer ljudje kakor mi, a se popolneje spremenijo v Kristusovo podobo, razodeva Bog na živ način svojo navzočnost in svoj obraz. V njih nam on sam govori in nam daje znamenje svojega kraljestva, ki dobiva za nas močno privlačnost, ko imamo med seboj toliko prič in takšna pričevanja za resničnost evangelija.

Vendar pa ne obhajamo spomina svetnikov le zaradi njihovega zgleda, ampak še bolj zato, da bi se z izvrševanjem bratovske ljubezni okrepila enota vse Cerkve v Duhu. Kajti kakor nas krščanska medsebojna združnost potnikov privede bliže h Kristusu, tako nas povezanost s svetniki združuje s Kristusom. Iz njega kakor iz studenca in glave priteka vsa milost in življenje samega božjega ljudstva. Spodobi se torej, da ljubimo te prijatelje in sodediče Jezusa Kristusa, pa tudi naše brate in dobrotnike, da dajemo zanje Bogu dolžno zahvalo, da jih ponižno kličemo in se za doseganje dobrot od Boga po njegovem Sinu Jezusu Kristusu zatekamo k njihovim molitvam in njihovi mogočni priprošnji. Saj vsako naše iskreno pričevanje ljubezni do svetnikov po svoji naravi teži h Kristusu in ima svoj cilj v njem, ki je krona vseh svetnikov.

Zavedati pa se je treba, da pravo češčenje svetnikov ni toliko v mnogoterosti zunanjih dejanj, ampak bolj v moči naše dejavne ljubezni. Z njo v večje dobro nas samih in vse Cerkve iščemo v življenju svetnikov

Kaj nas uči življenje svetnikov?

Čemu jih častimo?

U čem je pravo češčenje?

z gled, v občestvu z njimi skupno deležnost in v njihovi priprošnji pomoč. Z druge strani pa naš stik s svetniki, če je le pojmovan v polnejši luči vere, nikakor ne zmanjšuje najvišjega čiščenja, ki ga skazujemo Bogu Očetu. Nasprotno, še močnejše ga bogati.

Kajti ko se v medsebojni ljubezni in v enem slavljenju presvete Trojice povezujemo z drugim, ustrezamo notranji poklicanosti Cerkve in smo vnaprej deležni bogoslužja večne slave. Ko se bo namreč prikazal Kristus in se bo izvršilo vstajenje mrtvih, bo božje veličastvo razsvetlilo nebeško mesto. Tedaj bo vsa Cerkev svetih v najvišji blaženosti ljubezni molila Boga in Kristusa, enoglasno vzklikajoč: Sedečemu na prestolu hvala in čast in slava in oblast na vekov veke!

jz

novosti

P. Karel Truhlar, POKONCILSKI KATOLIKSKI ETOS — knjiga je izšla pri Mohorjevi družbi v Celju. Smisel knjige je, da opozori na vetje zgodovine in Duha, da pokaže na podlagi vseh 16 koncilskih dokumentov na nove poglede in drže, v katere nas koncil kliče. Že iz naslovov poglavij je razvidna izredno bogata in živa snov. Skuša opozoriti na tista najbolj živa vprašanja, ki jih je sprožil koncil in h katerim nas kliče, če hočemo biti v sodobnem svetu resnično novi ljudje in graditelji novega človeštva.

LETO SVETNIKOV — Prva knjiga te zbirke bo prinesla opise svetnikov od januarja do konca marca. Ta knjiga spada v vsako slovensko krščansko družino kot za svetim pismom najkoristnejša. Je odličen pripomoček za krščansko vzgojo, potreben spremljevalec cerkvenega leta in najboljši dokaz o življenjski moči naše vere. Govorila bo o svetnikih, ki so pomembni za vso Cerkev, o svetnikih slovanskega sveta, pa tudi o tistih, ki imajo največ zveze s slovensko zemljo. Knjiga se naroča na naslov: Zbirka za leto svetnikov I., Ljubljana, Poštni predal 532. Delo bo v kratkem izšlo.

MALO SVETO PISMO, pripravil in uvode napisal dr. Aleksič. — V tisku je ta izbor svetopisemskih besedil stare in nove zaveze v eni knjigi, ki naj v strnjeni in pregledni obliki jasno pokaže celotno zgodovino odrešenja in z božjo besedo samo utemelji, da je sveto pismo knjiga razodetja o božjem kraljestvu in človeški usodi obenem. Knjiga bo razdeljena v deset poglavij s kratkimi uvodi in opombami. To knjigo naj bi imela vsaka verna družina in vsak posameznik. Prijave naročnikov sprejemajo župni uradi v Sloveniji.

NOVA PLOŠČA BOŽIČNIH PESMI

Pri Mladinski knjigi v Ljubljani je izšla nova plošča slovenskih božičnih pesmi, ki jih poje Zbor slovenskih madrigalistov. Naslov plošči je Stare cerkvene pesmi, na ovitku je podoba Marije iz frančiškanskega samostana v Kamniku iz 18. stoletja.

Na plošči so natisnjene naslednje pesmi: Na polnoči grede, Glej, zvezdice božje, Sveta noč, Prišla je lepa sveta noč, Zveličar nam se je rodil, Raduj, človek moj, Zveličar nam je rojen.

Slovinci v tujini lahko ploščo naročijo pri Mladinski knjigi, Oddelek za plošče, Ljubljana, Titova 3. Doma pa se dobe v vseh knjigarnah te založbe.

SLOVENSKE ODDAJE IZ KÖLNA

Ob torkih, četrtek in sobotah od 16,20 do 16,50 lahko na kratkih valovih 41 in 31 m poslušate slovensko oddajo iz Kölna. Na sporedu so dnevne svetovne novice, politični komentarji, razgovori, zanimivosti iz kulturnega in gospodarskega življenja. Poleg tega imajo Slovenci v Nemčiji možnost, da preko kölnskega radia pošiljajo domačim voščila, pozdrave in glasbo po želji. Dopise pošiljajte na naslov: DEUTSCHE WELLE, 5 Köln, Brüderstr. 1 (Südosteuropa-Redaktion).

ARGENTINA — „Praznik slovenske besede“ se je imenovala celodnevna prireditev Slomškovega doma v buenosaireškem predmestju Ramos Mejía. Člani Slovenskega gledališča v Buenos Airesu so štirikrat igrali Zorka Simčiča izvirno igro v šestih slikah po Prešernovem epu. Igro je režiral Nikolaj Jeločnik. Nastopalo je čez 40 igravcev.

V Našem domu v San Justo so ob režiji Janeza Špeha igrali Mauricea Rostanda dramo v treh dejanjih „Vest.“

Slovenski pevski zbor Gallus je priredil Koncert slovenskih narodnih pesmi v dvorani Slovenske hiše. Isti zbor je izdal gramofonsko ploščo Izbor nabožnih pesmi. Na plošči je natisnjenih pet najlepših Marijinih pesmi, dve postni, ena evharistična in dve božični. Plošča stane s pošto vred zunaj Argentine 4 dolarje in pol.

„Marija v slovenski pesmi“ je bil naslov večera, ki ga je pripravil pevski zbor v Mendozi.

V Slovenski hiši so vsi slovenski javni delavci proslavili slovenski narodni praznik 29. oktobra in dan slovenske zastave.

Režiser Nikolaj Jeločnik je priredil Večer slovenskih mladih pesnikov v Argentini.

Med številnimi predavanji je omeniti sledeča: ga. Frančiška Rejeva „Trije slovenski rodovi v Argentini“, dr. Srečko Baraga „Slovenci in srbohrvatski jezikovni spor“, dr. Filip Zakelj „Marija v skrivnosti Kristusa in Cerkve“.

FRANCIJA — Slikarica ga. Marjanica Savinškova, ki živi stalno blizu Pariza, se je udeležila razstave v nem-

škem industrijskem mestu Sindelfingen blizu Stuttgarta. Že lani je dobila v istem mestu nagrado, letos pa je občina odkupila njeno sliko „Sveti trije kralji“. Časopisi so prinesli o njenem delu zelo ugodne kritike.

ITALIJA — Generalna skupščina misijonarjev klatetijancev je v Rimu izvolila za vrhovnega predstojnika p. Antona Legiša, Slo-

zdom, kjer so mogle mnoge družine postaviti ob letovanju svoje šotore, potem pa stojta tam tudi kapelica in slovenski kozolec. Vsako nedeljo je bilo po vsaj 400 ljudi tu pri maši, ob večjih prireditvah pa po nad 1000 odraslih in vsaj toliko mladine.

Slovenci v Torontu so praznovali slovenski narodni praznik 29. oktober, združen

Slovenci po svetu

venca iz Trsta. Novi predstojnik je končal višje bogoslovne študije v Španiji, potem pa opravljal službe v tajništvu kongregacije za redovnike. Bajé govori novi vrhovni predstojnik 17 jezikov.

KANADA — V Torontu so Slovenci z vinsko trgatvijo končali letošnjo poletno sezono na Slovenskem letovišču. — Ravnateljstvo slovenske šole je organiziralo štirinajstdnevni tečaj za učiteljske pripravnike slovenske šole. V šolo je letos vpisanih 156 otrok.

Slovensko šolo župnije Brezmadežne v New Torontu se je vpisalo 170 otrok. — Župnija je podpisala kupno pogodbo za hišo zraven cerkve. — 14. oktobra je bila vinska trgatve v dvorani Brezmadežne. — Začeli so se spet redni sestanki skavtov in skavtinja. Obojih je nad 100. Skavti so se udeležili velike skavtske parade za Lakeshore distrikt v počastitev stoletnice Kanade.

Slovensko letovišče pri Boltonu je postalo zelo privlačno. Dovolj je sveta z go-

z dnevom slovenske zastave. Pripravili so Slovenski večer.

ZDA — Slovenski akademiki v Severni Ameriki, združeni v klubu SAVA, so imeli v Clevelandu deseto konvencijo. Udeležilo se je 55 akademikov iz Toronta, Chicaga, New Yorka in Clevelanda. Osrednja tema konvencije je bila: Dan nam je v bodočnost ključ.

Slovensko kat. akademsko starešinstvo v New Yorku je začelo spet sezono kulturnih večerov. Kot prvi je predaval Erik Kovačič iz Washingtona o 1200-letnici pokristjanjenja Slovencev.

Brunškova igralska družina iz Toronta je gostovala v New Yorku s trodejanjo italijanskega dramatika Diega Fabbrija „Preiskava“.

Slovenski kipar France Gorše je v prostorih mednarodne galerije v New Yorku prvič pripravil samostojno razstavo. Omenjena galerija odpre vrata samo res priznanim umentikom. Umetnine so bile iz lesa, orešca in bakra.

ko bomo tudi na ljubljanski TU slišali srbohrvatsko besedo, kot bomo v Beogradu, Skopju in drugod slišali slovensko, itd. Meni, da je nocojšnja oddaja take vrste, in bi bilo ozkosrčno, če bi vztrajali pri slovenščini. In so v studiju nato govorili v srbohrvaščini. (Delo, 14. oktobra 1967, str. 12).

POSUETOVANJE O VERSKIH SKUPNOSTIH

Na dvodnevnem posvetovanju družbenih in političnih delavcev Hrvatske bodo obravnavali položaj verskih skupnosti v naši družbi in dogajanja v katoliški cerkvi po vaticanškem koncilu. Posvetovanje se je začelo danes v Zagrebu in na njem bodo obširno obravnavali tudi nekatera vprašanja idejnega dela v zvezi z necerkveno dejavnostjo verskih skupnosti. Poleg zastopnikov občinskih in okrajnih komitejev ZK, znanstvenih in političnih delavcev se posvetovanja udeležujejo tudi predstavniki družbenih organizacij iz BiH, Slovenije in Srbije. (Delo, 18. oktobra 1967, str. 2).

Katoliški GLAS

„ADRIA-AVIO-PROMET“

Tudi slovensko letalsko podjetje „Adria-avio-promet“ v Ljubljani je na tem, da bo likvidirano. Dasi je do sedaj delovalo v splošno zadovoljstvo potnikov in bilo gospodarsko donosno, bo moralo prekiniti z aktivnostjo, ker mu vlada v Beogradu ne dovoli kreditov za nabavo dveh dvomotornih reakcijskih letal Douglas DC-9, brez katerih ne bi moglo uspešno konkurirati z inozemskimi letalskimi družbami družbami. Oglasil se je še Izvršni svet Slovenije, ki je dal podjetju leta 1961 ustanoviteljski kredit 1.300 milijonov S-dinarjev z obljubo, da ga bo odpisal v korist „Adria-avio-prometa“, pa sedaj vsoto zahteva nazaj. Če bi naše slovensko letalsko podjetje hotelo tej zahtevi ustreči, bi moralo prodati vsa svoja osnovna sredstva. Jasno je, da bo imel od likvidacije „Avio-prometa“ korist edinole beograjski JAT, ki že ves čas meče Slovincem polena pod noge. Slovenski piloti so trdno odločeni, da bodo odšli korporativno v inozemstvo, če pride do likvidacije njih podjetja. Gospo-

darsko itak ne bodo ničesar izgubili, kajti sedaj služijo 180 USA-dolarjev mesečno, v inozemstvu pa jim ponujajo 1.200 dolarjev na mesec. (Gorica, 26. oktobra 1967, str. 1).

ROŽANC OBSOJEN

U Ljubljani je bil v torek, 10. t. m. (oktobra, op. NL) obsojen na zaporno kazen šestih mesecev, in sicer pogojno, 30-letni književnik Marijan Rožanc, češ da je z dvema člankoma v tržaški reviji „Most“ razširjal neresnične vesti o političnih in družbenih razmerah v Jugoslaviji. Rožanc je bil že leta 1961 obsojen na denarno kazen. Pri odmeri kazni je ljubljansko okrožno sodišče upoštevalo, da ima revija „Most“ le ozek krog bralcev, da so članki slabo razumljivi in da so zato le malo vplivali na razpoloženje prebivalstva v Jugoslaviji.

Uredništvo revije „Most“ je naslovalo na jugoslovanskega veleposlanika v Rimu Prico brzojavko v zvezi s sodnim postopkom proti pisatelju Marianu Rožancu. Protestno brzojavko je podpisalo trideset tržaških italijanskih in slovenskih kulturnih delavcev. (Gorica, 12. oktobra 1967, str. 1).

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

UZNEMIRJAJOČI DOGODKI

U vsem drugem je nekaj odjuge: v kulturi, v gospodarstvu, celo v verskem in cerkvenem področju. Le v političnem delovanju in nastopanju je ni nič, prav nič. Titizem hoče čuvati sistem svoje javne uprave z uso močjo državne oblasti in tudi z vsakim nasiljem. Pod tem prisilnem jopičem pa je vse življenje vse bolj napeto, vse bolj zastrupljeno. Režim je uspel dušiti vsako opozicijo dvaindvajset let. Skoraj dvajset let je mogel vzdrževati mir, podoben onemu na pokopališčih. U zadnjih letih pa se trohnoba zadušene svobode poleg jetnikov te titovske politične ječe loteva tudi komunističnih stražarjev samih in velikega dela rodu, ki je zrastel v njihovi „vzgoji“ brez idealov in posebej brez domovinske ljubezni.

Trenutno na splošno sila še drži. Posamezno se pa že pojavljajo dogodki, ko državni organi odstopajo pred uporniški množicami.

Ti pojavi najavljajo brezvladje, notranje prekucije, ki nikdar niso brez prelivanja krvi. Prišlo je tako daleč, da se tudi tisti, ki jih sila najbolj pritiska in žuli, boje dneva, ko bi odnehala, ker vedo, da je življenje tudi v slabem, pa le mirnem redu, boljše kot v brezvladju, prekuciji, revoluciji.

Dan nove svobode bo dan težke preizkušnje. Mrak pred njim bo še poln skušnjav za politične avanture in nebremišljene podvige. Doma in drugod skrbimo, da bo narod imel dovolj močnih in modrih, ki bodo varno vodili in usmerjali prehod v srečo in mir in ne v nove boje med narodi in ne v nove politične viharje. (Buenos Aires, 18. oktober 1967, str. 1).

slovenska
DRŽAVA

KONFEDERACIJA?

V Ljubljani in sploh v Sloveniji se govori, da namerava novi predsednik Izvršnega sveta Slovenije Stane Kavčič zahtevati preobrazbo Jugoslavije v konfederacijo. Glavna ovira temu je poleg rankovičevcev (Srbov) le še Tito, ki zakrknjeno vztraja pri konceptu „federacije“, kot so ga l. 1945 posneli po sovjetskem zgledu. Slovenija je zašla gospodarsko v obupen položaj, ki nujno zahteva naglih ukrepov. Gospodarsko izžemanje je dosleglo tako stopnjo kot doslej še nikdar. Slovenija daje Beogradu, kot se govori v Ljubljani (v partijskih krogih), skoraj 2000 (dva tisoč) milijard starih dinarjev na leto, okrog 40 odstotkov vsega narodnega dohodka Slovenije, od tega več kot 250 milijonov v devizah, po večini zahodnih. (Toronto, 1. oktobra 1967, str. 4).

odgovarjamo

KRŠČANSTVO BREZ ŪERE V POSMRTNOST

Po televiziji sem poslušal protestantsko teologinjo, ki je povedala, da je verna protestantka, da pa ne veruje v posmrtnost. Ali je tako krščanstvo sploh smiselno? — P. C., Nemčija.

Prav gotovo ni. Naj to razložim.

V govoru na gori, kjer je Kristus dal ustavo svojega novega kraljestva, je razglasil novo vrednost stvari, ki je prav nasprotna oni, ki so jim jo ljudje do tedaj dajali. Po Kristusovi besedi je za človeka blaženost v nesreči, nasičenost v lakoti, užitek v odpovedi, čast v preziru, a vse to v pričakovanju prihodnjega plačila. Človeškega in zemeljskega plačila ali kazni ni, ampak le božje in onostransko. Ubogi so blaženi, kajti njihovo je nebeško kraljestvo, ne pa zemeljsko. Žalostni so srečni, ker bodo potolaženi, toda šele v nedoločeni bodočnosti. Čisti v srcu so blaženi, ker bodo gledali Boga, ne pa zato, ker jih bodo ljudje imeli v časti in hvalili njih čistost. In na splošno so blaženi vsi, ki so preganjani zaradi pravice, a spet le zato, ker je božje kraljestvo njihovo, ne pa morda zato, ker bodo dobili obilno plačilo na zemlji.

Novi red, ki ga je razglasil Jezus, ima pravno podlago le za onega, ki prizna in pričakuje nebeško kraljestvo. Usakdo pa, ki vidi le stvar in ne prizna ter ne pričakuje nebeškega kraljestva, bo dejal, da je Jezusov red brez podlage in je torej ne samo protislovje, ampak hoholn nesmisel. Jezus je predvidel in razložil, zakaj bodo nekateri zavračali nebeško kraljestvo: „Ako se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti božjega kraljestva, kajti kar je rojeno iz mesa, je meso in, kar je rojeno iz duha, je duh.“

JEZUSOVI BRATJE IN SESTRE

Govoril sem s protestantom, ki je napadal Marijino devišstvo. Dokazoval je svoje trditve z besedami evangelista Luka, ki pravi v poročilu o Jezusovem roistvu, da je Marija porodila sina prvorojenca. „Če je bil Jezus prvorojenec.“ je trdil on, „potem je morala Marija imeti še druge otroke kasneje. Evangelisti govorijo tudi o Jezusovih bratih. Po pravici novem, da mu nisem vedel prav odgovoriti. — R. C., Francija.

Beseda „brvorojenec“ je izredno važen pravni izraz, kajti hebrejskega prvorojenca so morali darovati v templju. Evangelist Luka uporabi ta izraz, kot bi nas hotel pripraviti na priboved o Jezusovem darovanju v templju, o katerem govori le on.

Ta izraz je dal že pred stoletji povod mnenju, da je po Lukovem pripovedovanju imela Marija pozneje še druge otroke, sicer beseda „prvorojenec“ ne bi imela smisla. Že v 4. stoletju je sv. Hieronim odgovoril Helvidiju, da je vsak edinec tudi prvorojenec, ni pa vsak prvorojenec edinec. Prvorojenec ni le oni, za katerim so še drugi, ampak tudi oni, pred katerim ni nobenega drugega. Kasneje so protestanti uporabljali rek: „Če je prvi, ni edini; če je edini, ni prvi“ proti katoliškemu Marijinemu češčenju.

Danes je prepira konec. Leta 5. pred Kristusom je v Egiptu porodila mlada judovska žena in je pri tem izgubila življenje. Nagrobni napis pravi: „Usoda me je pripeljala na konec življenja med porodnimi bolečinami prvorojenca.“ (Biblica, 1930, str. 368). Smrt porodnice dokazuje, da je bil tisti prvorojenec tudi edinec kot Jezus.

Jezus je imel tudi sorodnike: kot je njegova mati imela „sestro“, je on imel „brate“ in „sestre“, ki jih večkrat omenjajo evangelisti ter so nam za štiri predali tudi imena: Jakob, Jožef, Simon, Juda. Imen „sester“ ne poznamo, a bilo jih je veliko, ker je govor o „vseh ... njegovih sestrah“.

Popisovanje tega stalnega sorodstva se ujema z običaji na vzhodu, kjer sledijo krvnim vezem do zadnjih tankih sledov in pravijo vsem bližnjim krvnim sorodnikom na splošno „bratje“ in „sestre“, čeprav so le bratrance v različnem kolenu. Besedi 'ah (brat) in 'ahoth (sestra) pomenita večkrat že v hebrejskem sv. pismu veliko bolj daljne sorodnike, kot sta rodna brat in sestra, kajti v stari hebrejščini ni besede, ki bi pomenila točno in izključno „bratrance“. Jezusovi „bratje“ in „sestre“ so torej v resnici njegovi bratrance in sestrične.

HOLANDSKI KATEKIZEM ZA ODRASLE

Na Holandskem so pred meseci izdali tako imenovani katekizem za odrasle. Prvič slišim nekaj takega. Kakšen je bil razlog za to? — C. N., Švica.

4. oktobra lani je holandski kardinal Alfrink v imenu holandskih škofov predstavil novi Katekizem za odrasle z besedami: „Vedno večja samostojnost in odgovornost odraslih laikov v cerkveni skupnosti zahteva, da so verniki katehetsko bolj pripravljeni kot v prejšnjih časih. Nikakor ne moremo odraslih vernikov prepustiti, da bi versko živeli od tega, kar so slišali v otroški dobi pri verskem pouku.“ To je tudi razlog, zakaj so sestavili katekizem za odrasle. Ta knjiga je letos najbolj brana knjiga v Holandiji, saj je bilo v prvem mesecu in pol 384.000 naročil.

Ozadje za izdelavo in izdajo tega katekizma je v kratkem naslednje: Kljub naporu katehetov pri verouku za otroke in kljub najboljšim metodam učenja vera nazaduje. Nazaduje pa v veliki meri zaradi pomanjkljivosti v oznanjevanju. Pomanjkljivosti tičijo lahko v vsebini tega, kar Cerkev oznanjuje, v načinu, kako oznanjuje, ali v napačni izbiri poslušavcev, katerim oznanjuje.

Glede vsebine: bistveno ostaja vsebina evangelija ista, da je namreč treba odrešiti človeštvo, da je odrešenik Kristus, ki nas je odrešil s svojo smrtjo na križu, in da je nadalje-

vanje odrešenja zaupal Cerkev. A današnji človek živi v spremenjenih okoliščinah, zato naj vsebina oznanila upošteva te okoliščine. Glede načina: ne samo, da so za razširitev evangelija danes potrebna današnja komunikacijska sredstva (časopisje, knjige, radio, kino, televizija), ampak mora biti tudi nauk podan v današnjemu človeku razumljivem jeziku, ne pa v okostenelih, obledelih stavkih. Glede poslušavcev: Kristus in njegovi učenci so oznanjevali evangelij le odraslim. Starši so posredovali nauk svojim otrokom. To naj bi upoštevali tudi danes. Poleg tega drži, da je polno krščanstvo možno samo v človeku, ki se je prostovoljno odločil za Kristusa. Taka odločitev je pa možna samo v zreli človeški dobi. Tudi današnja katekeza naj bi bila namenjena najprej odraslim.

To so razlogi, zakaj so se v Holandiji odločili za katekizem za odrasle in ne katekizem za otroke.

CERKVENI ZBOR O NARODNIH MANJŠINAH

Ali je zadnji cerkveni zbor govoril kaj o narodnih manjšinah in kaj? — T. O., Avstrija.

V Pastoralni konstituciji o Cerkev v sedanjem svetu najdemo o narodnih manjšinah tri mesta in sicer v členih 59, 73 in 79. Ta mesta se glase:

Naloga javne oblasti je, da zagotovi ugodne pogoje in sredstva za napredek kulturnega življenja pri vseh, tudi pri narodnih manjšinah. — V zavesti mnogih se večja težnja, da bi zavarovali pravice narodnih manjšin, upoštevajoč seveda njihove dolžnosti do državne skupnosti. — Cerkveni zbor želi predvsem opozoriti na trajno veljavnost naravnega mednarodnega prava in njegovih splošnih načel. Vest človeštva vedno glasneje poudarja trdnost teh načel. Zato so dejanja, ki jim zavestno nasprotujejo, in ukazi, ki taka dejanja predpisujejo, nekaj zločinskih; kdor jih uboga, se nima pravice izgovarjati na slepo pokorščino. K takim dejanjem je zlasti treba prištevati tista, ki se z njimi premišljeno in načrtno iztreblja vse ljudstvo, narod ali narodna manjšina. Ta dejanja je kot grozotne zločine treba kar najostreje obsoditi. Pogumu tistih, ki se takim ukazom z neustrašenostjo odkrito upro, pa smo dolžni dati najvišje priznanje.

Cerkveni zbor je torej povedal zlasti dvoje: 1. premišljeno in načrtno iztrebljanje narodnih manjšin je obsodil kot grozoten zločin; 2. zardil je, da je javna oblast dolžna zagotoviti poleg ugodnih pogojev tudi sredstva za kulturni razvoj narodnih manjšin.

Pravzaprav je povedal precej.

Rus je prosil v Franciji politični azil. Obiskal ga je časnikar, da bi kaj zvedel o življenju v Rusiji.

„Kakšno je življenje tam?“
„Ne morem se pritoževati.“
„In cene?“
„Ne morem se pritoževati.“
„Ali je svoboda?“
„Ne morem se pritoževati.“
„Zakaj ste pa potem sem prišli?“
„Ker se tukaj morem pritoževati.“

*

„Gospod učitelj, ali mi lahko poveste, kaj sem se danes naučil?“

„Jakec, to vprašanje je neumno.“
„Verjamem, a doma me vprašujejo isto neumnost.“

*

Angleški politik George Lloyd je govoril na nekem zborovanju. Vmes je posegla neka dama: „Ko bi bil vi moj mož, bi vam vlila strupa v čaj.“

„Ko bi bila vi moja žena,“ je politik odgovoril, „bi jaz tisti čaj zares spil.“

*

Župnik pijančku: „In ta steklenica je edina tolažba v tvoji žalosti?“

Pijanček: „Ne, gospod župnik. V gostilni imam še eno.“

*

Žena sprejme moža zelo slabe volje: „Ta je spet lepa. Prav treba se ti je bilo tako dreti po telefonu na kuharico, da mi je takoj odpovedala službo.“

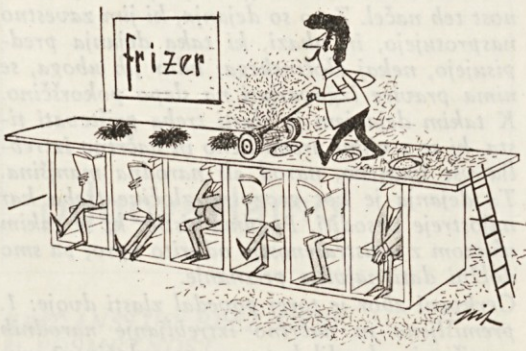
„Tristo gadov! Mislim sem, da s teboj govorim.“

*

„Ta radio sem dobil po izredno nizki ceni. Plačeval bom samo 10 frankov na mesec.“

„Koliko mesecev pa?“
„To sem pozabil vprašati.“

*

„Tomaž, koliko si pa star?“
„Ne vem, ker se moja starost vedno spreminja.“

Škot je kupil vozovnico za v London, kjer bi naj ga neki zdravnik pomladil. Na postaji so ga opozorili, da bi bilo morda ceneje, ko bi kupil povratno karto.

„Ne, ne,“ je odkimal Škot. „Morda se peljem nazaj že kot otrok s polovično vozovnico.“

*

„Kaj pa delate, da imate tako nežne roke?“
„Nič.“

Za dobro voljo

Mali ježek se je napotil skozi pusto južno-ameriško pokrajino na sprehod. Zgubil se je in ni našel več poti domov. Taval je in taval in na jok mu je šlo. Pa se je zadel ob kaktus. „O, saj si tu, mama,“ je ves srečen vzkliknil.

*

V vojašnici.

„Kaj se zgodi, če ti krogla odtrga desno uho?“

„Slabše slišim,“ odgovori novinec.

„In če ti odtrga še levega?“

„Potem ne vidim.“

„Kako to?“

„Ker mi zleze šajkača na oči.“

*

„Prodajte mi tisti umetniški kip, ki si ga že mesec dni ogledujem v kotu vaše prodajalne,“ je zaprosil kupec umetnin.

„Ne moremo,“ je vzdihnila prodajalka, „čeprav bi ga zelo radi. Saj vendar vidite, da je to naš poslovodja!“

*

Da umetnost bogati vse ljudstvo, je nesmiselna trditev. Poznam umetnika, ki je napisal umetnino in z njo obogatil samo založbo, tiskarno in pošto.

*

„Kakšni so vaši novi sosedje?“

„Kot radio: nikdar jih ne vidiš, slišiš pa kar naprej.“

*

Napis na trgovini: „Če ne veste, kaj bi kupili, vstopite vseeno. Imamo tudi tisto.“

Dva judovska vojaka sta se dolgočasila ob Sueskem prekopu. Nekega jutra pravi prvi vojak drugemu:

„Dajva, zasediva Kairo!“

„Kaj bova pa popoldne delala?“ vpraša drugi.

*

Zena možu: „Zaupno vprašanje: koliko mi daš, če letos pozabim na obletnico najine poroke?“

*

Soseda sosedi: „Nisem se mogla odločiti, ali bi šla v gore ali na morje, pa je moj mož tako silil v gore, da sem končno morala izbrati morje.“

SMEH OD DOMA

Višja šola za organizacijo dela iz Beograda je odprla svoj oddelek v Novem Sadu, višja šola za organizacijo dela iz Novega Sada pa svoj oddelek v Beogradu. — Če niste pazljivo prebrali, naj še enkrat ponovimo: govor je o šolah za organizacijo dela. (Delo, 5. 9. 67).

*

Pred kratkim so v nekem majhnem, toda znanem štajerskem mestu odprli novo šolo. Predsednik občinske skupščine je svoj slavnostni govor končal takole: „Torej predajam novo šolo prometu.“ (Delo, 11. 9. 67).

*

V Sarajevu so imeli v prvem letošnjem polletju največje osebne dohodke delavci pogrebnega podjetja „Pokop“ — povprečno 144.000 starih dinarjev. Torej vsaj oni vedo, da je življenje kratko in naporno. (Delo, 24. 9. 67).

*

Zavod za zaposlovanje v Čačku je prodal svoj fiat 1300 in naročil nov mercedes. Zamenjavo utemeljujejo — z varčevanjem.

Z doslednim varčevanjem se bodo počasi prav gotovo dokopali do rolls roycea... (Delo, 25. 9. 67).

*

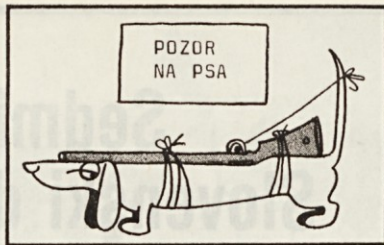
Beograjski mladinski list je v septembrski številki razpisal nagradni natečaj za največjega kozla, ki ga bodo ustrelili dijaki med poukom do prvega polletja oziroma do konca leta. Eden je že padel. (Delo, 28. 9. 67).

*

Danes in jutri bodo v Domu sindikatov v Beogradu slavili dan mleka. Ob tej priložnosti bi pa že moral „obratovati“ vodomet na Trgu Marxa in Engelsa, pravijo Beograjčani. (Delo, 2. 10. 67).

*

Na eni izmed beograjskih fakultet so študentom prvega letnika v študentskem naselju delili sobe. Prednost so imeli otroci padlih borcev. Študentje prvega letnika pa so rojeni 1947. ali 1948. leta! (Delo, 4. 10. 67).

Ljudje z ozkimi nazori imajo navadno široke hrbte.

o

Včasih se tovariši vedejo gosposko, gospodje pa tovariško.

o

Če te povozijo kolo zgodovine, nimaš pravice do zavarovalnine.

o

Lačen sitemu ne verjame, sit lačnemu ne zaupa.

o

Povej mi, s kom se več ne družiš, pa ti bom povedal, kako visoko si že splezal v družbi.

o

Če si načelen, ne boš nikoli postal načelnik.

o

Če je molk zlato, potem se proizvajajo na naših sestankih na kupe zlata.

o

Pri nas ljudje ne počivajo na lovorikah, temveč na položajih.

o

Kdor visoko leta, ima nizkotne namene.

o

Toliko časa je sedel na dveh stoli, dokler mu niso prinesli še tretjega, da se je lahko udobno zleknil.

o

Da mu ne bi očitali ideoloških odklonov, je sleherni dan vadil vljudnostne priklone.

o

Mi smo dosledni samo v nedoslednosti.

o

Če se kdo sklicuje na svoje zasluge v preteklosti, da bi z njimi opravičil svoje napake v sedanjosti, ga že zavoljo naše lepše prihodnosti ne kaže poslušati.

o

Doslej smo govorili o lepši prihodnosti, kaže pa, da bomo odslej govorili o lepši preteklosti.

Sedmi Slovenski dan v Belgiji

Zgoraj: Slovenska folklorna plesna skupina v Holandiji že vsa leta zvesto sodeluje pri Slovenskih dnevih v Belgiji. — Spodaj: Krasni plesi in slikovita panorama na Slovenskem dnevu.

Letošnja četrta nedelja v oktobru je za Slovence v Belgiji in Holandiji bila velik dan. Društvo „Slomšek“ iz Eisdena je priredilo svoj VII. slovenski dan. Slovesnost se je začela s službo božjo, katero je opravil č. g. Kazimir Gaberc iz Charleroi ob sodelovanju mešanega zbora „Zvon“ iz Holandije.

Vodilna misel letošnje slavnosti je bila **1200-letnica pokristjanjenja Slovencev**. Osnovni ton je proslavi dal odlomek iz „Krst pri Savici“ — drame, ki jo je po Prešernovi pesnitvi napisal Zorko Simčič. Popolna tišina v dvorani je pričala, kako so se igralci kljub težkemu besedilu znali vživeti v vloge in pritegniti pozornost občinstva. To odrsko delo je za lažje razumevanje g. dr. Lipovec v uvodnih besedah postavil v zgodovinski okvir z opisom dogodkov v okolici Bleda in Bohinja pred 1200 leti, ko so se vršili zadnji boji krščanskih Slovencev z ostanki pogumnih poganskih rojakov.

Druga točka programa je bila miselno dopolnilo prve. Ob odmevanju gosposvetskih zvonov je pred nami zasijalo Gosposvetsko polje s cerkvijo, ki nas spominja na prve začetke našega krščanstva. To sliko je nalašč za to priložnost napravil g. Kazimir Gaberc, za kar se mu toplo zahvaljujemo. Ko so zvonovi utihnili, so naši najmlajši zvonko zapeli „Hej, Slovenci“. Nato je dr. Lipovec pojasnil pomen Gospé Svete za Slovence. Prvo cerkev na tem kraju je pred 1200 leti sezidal škof Modest, ki je tu tudi pokopan. Ob truplu tega moža je v noči pred pogrebom stražil slovenski knez Hotimir. Na tem kraju stoletje za stoletjem verniki prižigajo sveče v zahvalo, da nam je sv. Modest prinesel luč vere, in v priprošnjo, da bi ta luč med nami nikdar ne ugasnila.

Malokatero oko je ostalo suho, ko je mladi klicar pogumno nagovoril Gospo Sveto:

„Ti si polja teh dolin,
teh gorá grmade,
teh snežnikov bele sklade
našim dedom darovala.“

Za klicarjem je poprijel ves zbor in prosil božjo Zavetnico:

„Ti nas vodi — močne, mlade —
v véliki vek kot zidarje!“

Sledil je še venček rodoljubnih pesmi in zborna deklamacija: „Zvonovi Gospé Svete“. S ponosom so starši gledali na svoje otroke, ki so tako doživeto peli in deklamirali. In

Bog daj, da bi bili uslišani njih kliči h Gospé Sveti: „Ti nas vodi — močne, mlade — v véliki vek kot zidarje!“

V zborni deklamaciji smo na naslov Gospé Svete slišali tudi sledeče besede:

„Ti naš narod si s planjav izza Karpatov iz plemenske zveze bratov k našim rekam pripeljala.“

V spomin na ta dogodek so se na odru pojavili naši bivši sosede, bratje Ukrajinci, v narodnih nošah ter so nam mogočno zapeli „Na mnogaja lita“ in venček ukrajinskih narodnih. Iskrena hvala za njihovo pozornost!

Sledil je nagovor krajevnega slovenskega duhovnika, ki je naglasil važnost dejstva, da je Kristusovo veselo oznanilo tako zgodaj začelo obnavljati slovenska srca. Hvaležnost dolgujemo našim prednikom, ki so to veselo oznanilo skozi tisočletje prenašali iz roda v rod, včasih v najtežjih okoliščinah. Kar smo prejeli, moramo izročiti prihodnjim rodovom. Zato se trudimo, da bo svet, ki se poraja v usodni prelomnici časov, prepojen s Kristusovim naukom o svobodi, pravičnosti in ljubezni! To bo zanesljivo poročstvo lepše prihodnosti tudi za naš narod. Pridružimo se naši mladini, ki je tako pogumno klicala: „Ti, Gospa Sveta, vodi nas, močne, mlade, v véliki vek kot zidarje!“

Kulturni del slavja je zaključila „Slovenska folklorna plesna skupina“ iz Holandije. Leto za letom ta skupina sodeluje pri „Slovenskem dnevu“ v Belgiji. Vedno je žela navdušeno priznanje, letos pa je naravnost očarala vso dvorano. Slika Gosposvetskega polja je nudila krasno ozadje njihovim slikovitim plesom. Hvala jim za vztrajnost in zvestobo!

Ob zvokih orkestra Strman-Žardona je večer potekal v prijetni domačnosti.

*

Namen slovenskih dnevov je, s praznovanjem za nas važnih zgodovinskih dogodkov

Zgoraj: „Poj, le poj, zvon Gospé Svete, zlij se v radost nam in bili, z nami plakaj, z nami molí!“ tako je klicala naša mladina. — U sredi: Črtomir in Bogomila v drami „Krst pri Savici“ — g. Aleksander Ackovič in gdč. Majdi Globokar. — Spodaj: Trud ni bil zaman. Po uspelem nastopu so bili naši najmlajši veseli.

in pomembnih osebnosti dvigati slovenska srca ter jih navajati k zvestobi slovenskim idealom.

Smemo upati, da je letošnji „slovenski dan“ v Belgiji napravil vsaj skromen korak k temu visokemu cilju.

Topla zahvala vsem, ki so sodelovali!
Korakajmo vztrajno naprej!

Slovinci potrebujemo ljudi, ki dobro vedo, kaj so in kaj hočejo; potrebujemo ljudi, ki se zavedajo svojih pravic in svojih dolžnosti.

V-ko

Ob vinski trgatvi v Aumetzu

Eno najlepših in najbolj obiskanih „vinskih trgatav“ med našimi rojaki-izseljenci priredi brez dvoma vsako leto Slovensko delavsko društvo iz Aumetza v Franciji. Tudi letos je bilo tako.

Ako nismo uvrstili tega poročila med lokalne novice, smo storili to zato, ker želimo napisati nekaj splošnih pripomb, katere bodo zanimale tudi druga slovenska izseljenska društva po svetu.

Stari, spoštovanja vredni rudarji so pomrli ali pa obnemogli, kljub temu pa društvo živi in dalje lepo uspeva. Zakaj? Zato, ker so očetje in matere znali vcepiti svojim otrokom ljubezen do vsega, kar je naše. Tako zdaj sinovi in hčere nadaljujejo, kar so njih predniki začeli. Je že res, da je Aumetz že v predvojnih letih imel slovenskega duhovnika, slovenskega organista ter tu in tam celo slovenskega učitelja; priznati je pa treba, da ti ne bi ničesar opravili, če bi starši ne bili na svojem mestu. Le zavednosti staršev se moramo zahvaliti za sedanje lepo uspele prireditve. Medtem ko se marsikje včasih že prvi rod potujči, govori v Aumetzu drugi rod prav tako dobro slovensko, kakor so govorili starši. Tudi domovino dobro poznajo in so prežeti ljubezni do Slovenije, kamor radi potujejo.

Da nismo napisali imena tistih, ki vse tako krepko držijo v svojih rokah, naj nam nihče ne zameri! To je vedno tvegana zadeva. Naj slučajno kakšno ime izpustimo, pa bo zamera. Končno pa vsi, ki poznamo Aumetz, poznamo tudi organizatorje. Ni jih malo in lepa sloga jih druži.

V dvorani nismo vedeli, kaj bi bolj občudovali: okusno opremo ali slovensko godbo, katero smo poslušali poleg francoske; primerno izbrane napise naših pesnikov in pisateljev po stenah ali naše večno lepe narodne noše. Lansko leto smo slišali tudi petje moškega zbora in je škoda, da letos ni nastopil. „Ne moremo biti povsod,“ so mi rekli in to je razumljivo. Prosimo pa vendar, naj bo prihodnje leto tudi petje na vrsti.

Kar nekoliko moti in do česar so prišli tudi prireditelji sami, je to, da nekaj izključno slovenskega ni več mogoče prirediti. Kri se je pomešala, kar je naravni pojav izseljencev vsepovsod. Žena Slovenska ne bo pustila moža doma, čeprav ne govori našega jezika, in obratno. Mladi Slovenci na tujem si tudi med tujimi hitro naberejo prijateljev in bi ne bilo lepo, če bi jih ne povabili. Navsezadnje ima pa vsaka reč tudi svojo dobro stran, saj dostikrat slišimo pogovor: „Ali si bral? Slovenska prireditelji bo v Aumetzu. Seveda bom šel, čeprav ne znam slovenski. Žal mi je, da nisem Slovenec, ker nekaj tako mičnega, privlačnega in domačega ne najdem nikjer drugod.“ Taka in enaka priznanja dajejo organizatorjem pogum in zadoščenje za trud in požrtvovalnost. Poznamo to požrtvovalnost in idealizem mladih. Ne zdi se jim škoda ne časa ne denarja, samo da „naša reč slovenska živo klije“. Vsem prav lepa hvala in iskreno priznanje! Le krepko po začrtani poti naprej!

Vsem bralcem pa velja: „Aumetz docet“, kar bi se reklo po naše: Aumetz nam bodi zgled, kako je treba gojiti in ohranjati slovenski cvet na tujem iz roda v rod!

J. J.

Na tem mestu se opravičujemo bralcem, katerih fotografije bi morale biti v tej številki objavljene, pa zaradi pomanjkanja prostora niso mogle biti: ostali so posnetki treh porok (dveh iz Francije, ene iz Švedske), dveh krstov (enega iz Francije, enega iz Nemčije), udeležencev pri maši (iz Lohhofa, Bavarska) in muzikantov (iz Stuttgarta). Izostati je moralo tudi nekaj zgodovine švedske Cerkve. Use to pride na vrsto prihodnjič.

Darujte za Slovenik!

Ime Slovenik se je kar prijelo, pomeni pa: Slovenski kolegij ali duhovniški zavod za Slovence. Njegov namen je, dati slovenskim duhovnikom iz Slovenije, zamejstva in izseljenstva višjo izobrazbo, ki je danes potrebna ne samo profesorjem na bogoslovnih fakultetah in v semeniščih, ampak tudi duhovnikom v dušnem pastirstvu.

Zavod sam je že ustanovljen in letos je v njem osem duhovnikov. Nima pa svojih prostorov. Zato je odbor za zgradbo kupil zemljišče blizu Rima za 55 milijonov lir. Sedaj pripravlja podrobne načrte za zidavo, ki se bo takoj začela, čim bo zbrana primerna vsota. Zemljišče je pa že plačano.

Zato pa vas prosimo, spomnite se „Slovenika“ sedaj ob Miklavžu ali za božič in vključite med svoje obdarovance tudi ta zavod. Dar lahko izročite svojemu dušnemu pastirju. Unaprej iskren: Bog plačaj!

Ues advent bodo slovenski izseljenski duhovniki po zahodni Evropi pobirali prostovoljne darove za Slovenik. Bodimo velikodušni in dajmo adventnemu času tudi v tej obliki njegov pomen!

Mons. Ignacij Kunstelj

Anglija

Krsta: V Bargoedu so pri Sv. Petru krstili 15. oktobra Alana Alojzija Križan. — Pri Sv. Križu v Bedfordu so pa prinesli h krstnemu kamnu 22. oktobra Armando Sonjo Motaln. — Čestitamo!

Misijoni: Letošnjo misijonsko nedeljo smo imeli po maši v Londonu malo tombolo, ki je prinesla £ 9,16.— za misijone. Za vse druge kraje bo misijonski srečolov v soboto, 16. decembra, v mestnem gledališču v Bedfordu. Naročniki „Naše luči“ so prejeli srečke, ki pa so še na razpolago. Istega dne bo tudi prireditev, pri kateri bo sodelovala mladina. Več o tem v prilogi. — Na poti v Zambijo (Afrika) se je tu kratko ustavil jezuitski magister g. St. Rozman, doma iz Kovorja. Spopolnil bi rad svojo angleščino. Želimo mu, da bi se dobro počutil med nami.

Avstrija

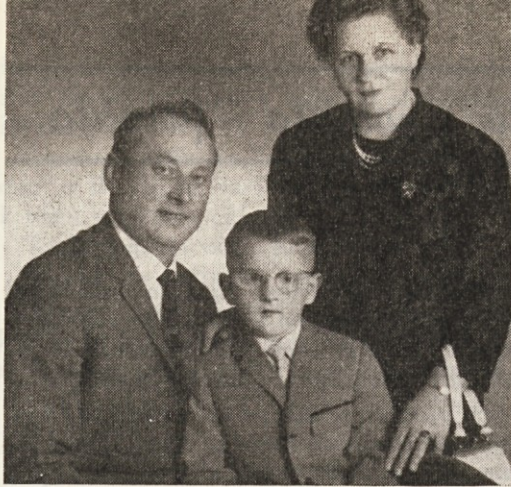
ŠTAJERSKA

Letos v maju je obiskal mons. Nace Kunstelj najbolj jugovzhodno postojanko svojega področja v Evropi, Gradec. Tam se je srečal s tremi jubilanti, gg. Hafnerjem, Belejem in Pelanom. G. Hafner, rojen v Bink-

lju, župnija Stara Loka, je obhajal letos v novembru 20 let, odkar skrbi kot dušni pastir za Slovence v Gradcu. G. Martin Belej, rojen v Trojnem, župnija Laško pri Celju, je dopolnil letos 21. oktobra 50. leto življenja. Zdaj je kurat v bolnici za jetične moške Enzenbach, župnija Rein pri Gradcu. G. Jože

Mons. Kunstelj z gg. Belejem, Pelanom in Hafnerjem (od leve na desno).

Sedaj že pokojni g. Franc Meh iz Montsur-Marchienne z ženo go. Marijo in sinom Francem. Naj pokojni počiva v miru!

Pelan, rojen v Št. Vidu pri Vipavi, je letos julija slavil 25-letnico duhovništva. Zda je deluje kot kurat v bolnici za jetične ženske Horgas, župnija Gratwein pri Gradcu. Vsem trem jubilantom želimo srečno pot do nadaljnjih jubilejev in mnogo potrpežljivosti in božjega blagoslova pri njihovem delu.

PREDARLSKA

Prireditve: Že nekaj časa se trudi Katoliško delavsko gibanje na Predarlskem v okviru referata za sezonske delavce za delavce iz Jugoslavije. Od časa do časa pripravi srečanje zanje.

5. novembra so bili delavci iz okrožja Feldkirch povabljeni v veliko mestno dvorano, prej pa sta imela dr. Gojo in p. Štefan mašo v kapucinski cerkvi. V dvorani je igrala godba, nastopila sta z dovtipi Lepenik in Karnekar, z melodijami pa razni amaterji iz domovine. Na prireditvi je bilo 600 udeležencev.

En teden prej je bilo podobno srečanje v Bludenzu. Tudi tu je bila v začetku maša in

Pokojni Anton Kavše, ki ni dočkal dneva, ko je njegov najmlajši sin Tonček pogumno nastopal na Slovenskem dnevu v Belgiji.

priložnost za spoved, potem pa prireditev v mali mestni dvorani, kamor so prišli tudi bludenški župan, dekan in kaplan. Petje in ples sta naredila večer zelo prijeten.

V oktobru je bila prireditev v Dornbirnu, kjer je okrog 1.200 delavcev in delavk iz Jugoslavije. Po maši v kapucinski cerkvi je velika dvorana komaj mogla sprejeti številne udeležence. Tolmač je pozdravil p. Štefana, godbo in vse ostale udeležence, med njimi zlasti tajnika katoliškega delavskega gibanja in referenta za sezonske delavce Jožefa Raucha, ki toliko dobrega stori za naše delavce na Predarlskem. Večer je bil zelo prijeten, vrh prireditve so bile melodije, ki so jih zaigrali nekateri delavci sami. Večer je minil v najlepšem redu.

Približno v istem času je povabilo Katoliško delavsko gibanje delavce iz Bregenza in okolice k srečanju. Tudi tedaj se je napolnila z njimi najprej cerkev, potem pa dvorana. Velika dvorana je bila s prekrasnimi galerijami primeren okvir za domačo prireditev.

Župan iz Bludenza g. Dietrich in tajnik referata za sezonske delavce g. Rauch.

Kot vselej je tudi tedaj tajnik Rauch razdelil ljudem revije v njih jeziku.

Letos je tudi prvič delavska zbornica organizirala v Dornbirnu večerne tečaje za nemščino za delavce iz Jugoslavije.

Maše bodo v Bregenzu v kapucinski cerkvi 25. decembra ob 10.30; v Dornbirnu v kapucinski cerkvi 17. decembra ob 10.30; v Rankweilu v cerkvi sv. Petra 10. decembra ob 11.30; v Feldkirchu v kapucinski cerkvi 3. decembra ob 10.30; v Bludenzu v cerkvi sv. Križa 25. decembra ob 17. uri.

Linz. — V nedeljo, 22. oktobra, je Linz in okolico zagrnila gosta megla. Marsikdo je premišljal, ali bi šel v takšnem vremenu na

Pöstlingberg ali ne. Pa ga je ljubezen do Marije le spravila na pot. In ni jim bilo žal njihove odločitve. Čim bolj so se romarji bližali vrhu, tem redkejša je postajala megla in malo pod vrhom so prišli ven iz megle na lepo jesensko sonce. Cerkev je kar žarela v sončni svetlobi in vabila v notranjost. Zbralo se nas je okrog 180 slovenskih rojakov. Maša je bila peta in prvič smo čuli posvetilne besede v sloveskem jeziku. Lepo število rojakov je pristopilo k obhajilni mizi in se tako v polnosti udeležilo presvete daritve. Na koru je pod vodstvom g. Zoreta pel slovenski zbor. Po maši nas je večina zavila proti gostilni. Ker so bile pa prav ta dan volitve, so nas najprej „obsodili“ na brezalkoholne pijače. Ker smo pa dokazali, da smo zaključena družba in nevolilci, je po mnogem telefoniranju le prišlo dovoljenje, da so dali vsake-

*Pokojna
Marija Privoršek.*

mu za kosilo tudi čašo piva. Seveda je pa za razpoloženje manjkalo „firkelc črnega“ in tako kar ni bilo mogoče pripraviti premalo ogreta srca k petju. Nauk torej za drugič: Kadar so volitve v deželi, ne prireajte romanja!

Naši prijatelji, sezonski delavci, se pripravljajo na odhod. Večina jih bo do srede decembra odpotovala. Le nekaj je takšnih, ki imajo stalno zaposlitev in bodo ostali med nami. One, ki odhajajo, bomo pogrešali, saj so mnogi prihajali nedeljo za nedeljo k službi božji. Želimo jim blagoslovljen Božič v krogu njihovih družin. Upamo, da bomo mnoge prihodnje leto v začetku pomladi spet videli.

Delavski center: „Naša luč“ je že poročala, da sta škofijska Karitas in Dušnopastirski urad v Linzu odprla na Landstraße 44 (dvo-rišče, drugo nadstropje) lokal, kjer naj bi se zbirali predvsem sezonski delavci, ki stanujejo navadno v zelo slabih stanovanjih. V začetku je bil lokal odprt le trikrat tedensko. Od 1. novembra dalje je pa odprt vsak dan, razen ponedeljka. Vsak dan je tam navošč tudi eden od duhovnikov od 5. do 8. ure

zvečer, na katerega se morete obrniti v moralnih in socialnih vprašanjih.

Linž. — Sv. Miklavž bo tudi letos obiskal Slovence, ki živé v Gornji Avstriji. Skupaj ga bomo počakali v nedeljo, 10. dec., v cerkveni dvorani v Kleinmünchenu ob 4 popoldne. Vsi rojaki ste prisrčno vabljeni, da se udeležite tega lepega popoldneva.

Belgija

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

Tokrat nekaj starih in novih novic iz Zpadne Belgije:

Poroki: V župni cerkvi sv. Jožefa v Gosselies se je 9. septembra poročil g. Janez Vidic iz Roux, sin slovenskih staršev g. Janeza Vidic in ge. Marije Knez, z domačinko gdč. Lino Gossette. G. Felicijan Kokošar iz Couillet je pa popeljal pred oltar gdč. Marijo-Terezijo Vouk 28. oktobra t. l. Poroka se je izvršila v župni cerkvi sv. Bazilija v Couillet. Nevesta je prišla nedavno iz domovine. — Obema novima družinama želimo božjega blagoslova!

Krsta: V družini g. Engelberta Kampl in ge. Minke Baznik iz Kalmthout-a (Anvers) se je 31. julija rodila hčerkica prvorojenka, ki je pri svetem krstu sprejela ime Alenka. Dne 30. julija t. l. se je rodil peti otrok v družini g. Cirila Škrbè in ge. Zofije Zieba iz Fariennes. Botrovala sta pri sv. krstu (dne 14. oktobra) g. Karel Zrinski in njegova žena Marica. Otroku je ime Rudolf. — Obema srečnima družinama naše čestitke.

V bolnici v Sežani, v domovini, se zdravi naš rojak g. Gustelj Baričič iz La Bouverie. Želimo mu skorajšnjega okrevanja!

LIMBURG—LIEGE

V Winterslagu je dotrpel g. **Anton Kavše**, soprog ge. Frančiške Kalan. Dolgo ga je mučila rudarska bolezen. Dokler je mogel, se je z zanimanjem udeleževal življenja slovenske skupnosti. Zelo je ljubil svojo družino. Bil je marljiv delavec. Rojaki so ga v lepem številu spremljali na zadnji poti. Zalujoči vdovi Frančiški, hčerki in sinovom izrekamo globoko krščansko sožalje. Umrli naj počiva v miru!

Naši bolniki: Ga. Stopinšek-Kadivnik iz Waterscheja, ki je hudo zbolela na srcu, se zdravi v univerzitetni kliniki v Leuven-u. Zdravje ge. Terezije Branc-Es, ki tudi boleha na srcu, se obrača na bolje. Njima in vsem na-

šim bolnikom pošiljamo topla voščila za Božič z željo za skorajšnje ozdravljenje.

Za Božič bo v Eisdeniu in Waterscheju služba božja kot običajno. Preberite tudi prilogo božične „Naše luči“! Toplo vabljeni!

Francija

PAS-DE-CALAIS

Zopet smo v mesecu najlepših družinskih praznikov. 4. decembra, na **dan sv. Barbare**, je praznik naših vrlih rudarjev. Kot vsako leto ga praznujemo zlasti v Lievinu in Sallaumines s sv. mašo.

Dne 10. decembra bo v dvorani Mlinar tradicionalno **miklavževanje** ob 14.30 v Fouquieres-les-Lens.

Priprava na Božič bo z duhovnimi obnovami: V soboto, 16. decembra, ob 17. uri v Vendinle-Vieil; ob 19. uri v Wingles; v nedeljo, 17. decembra, ob 16.30 v Lille — z miklavževanjem; 23. decembra v Croisilles ob 19. uri. V ostalih krajih bo po dogovoru.

Božič: Polnočnice: Bruay-en-Artois dne 24. dec. s priložnostjo za spoved od 19. ure; polnočnica ob 20. uri; Lievin ob 22. uri; Mericourt ob 24. uri. — Mašni red za Božič je kot vsako nedeljo.

Naročnikom „Naše luči“ in vsem znancem milosti polne božične praznike!

Dne 7. oktobra sta si obljubila zvestoba Česlav Borodies in Ana Kelc. Poroka se je vršila v farni cerkvi sv. Barbare v Bruay-en-Artois. Obilo blagoslova in sreče!

Ob krstu Natalije Sonje Mertuk v Parizu.

Dne 28. maja je bil za našo slovensko skupnost pomemben dan. **Jernej Vrečko** je za svoje zvesto in vneto delo v Cerkvi v dobi 25 let dobil zlato odlikovanje škofije Arras. Zvestoba in pridnost našega človeka je tako vsaj delno žela priznanje. Odlikovanje mu je izročil Mgr. De la Croix, velik prijatelj naših rojakov. Slovesnosti se je poleg soproge Marije udeležilo tudi četvero hčer, od katerih so tri redovnice v Kongregaciji Dobrega pastirja. „Naša luč“ svojemu zvestemu bratcu kliče še na mnoga in zdrava leta!

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, pritličje -levo, Pariz 15°, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93) je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

V nedeljo, 10. decembra, bo po maši na rue de Sèvres **miklavževanje** (za majhne in „velike“ otroke!).

Božič: Na sveti večer (isti dan, 24. dec., popoldanska maša odpade!) bo polnočnica ob desetih zvečer, na božični praznik (25. dec.) sveta maša ob petih popoldne, enako na Staroga in Novega leta dan.

Krščen je bil Ciril Fabčič sin Evgena in Katarine, roj. Prendl; botrovala sta Franc Mesarič in Anica Pugelj.

Poroka: Navadno gre fant po dekleta. Tako je napravil tudi naš Arigo Olivo, doma iz Vanganela v Istri; šel je v Trst in se tam poročil 28. okt. z Anico Glavina iz Šmarja pri Kopru in potem je žena, seveda rada, prišla z njim v Pariz. Obema naše čestitke!

V Parizu imamo vsi strah pred štrajkom métroja, eden pa je izjema: č. g. **Martin Očepek**. Kdor ga vidi, da peš prehodi križem kražem cel Pariz in celo bližnjo in daljno okolico, mu ne bi prisodil sedem križev. Pa vendar je gospod za svoj god letos dopolnil že 76 let. Rodil se je v Št. Ilju pri Velenju leta 1891, k lazaristom je stopil leta 1905, v duhovnika bil posvečen 1920 v Ljubljani in nato deloval 20 let v Grobljah pri Domžalah, 15 let v Ljubljani, po vojni 16 let v Tuniziji in pred petimi leti je prišel v Pariz, kjer pridno spoveduje v kapeli Čudodelne svetinje, vedno pa rad pomaga tudi v slovenski župniji. Vsi mu želimo še mnogo let! (Vsakemu, ki ga vpraša: „Kako ostati čil in mladosten?“, daje nasvet: „Hodite peš, kot hodim jaz!“)

Smrt slovenske redovnice: 31. oktobra je po dolgi in zavrtni bolezni umrla redovnica

frančiškanskih misijonark sestra Marija Terezika (Kristina) Bajc. Rojena je bila 1909 leta v Podulcah, župnija Raka pri Krškem. V samostan je vstopila leta 1932 in bila preoblečena v Franciji naslednje leto. Njene sestre so jo takole karakterizirale: „Vedno je ostala v Franciji, ni ji bilo dano, da bi šla v misijone, kamor si je tako želela, a imela je v vsem življenju misijonski duh. Kot zvesta redovnica je s svojo skromnostjo in ponižnostjo pritegnila na pravo pot več oseb, oddaljenih ob Boga. Vsi smo jo imeli radi. V hudi bolezni, ki je trajala dve leti, je pokazala izredno potrpežljivost in vdanost v voljo božjo. Nikdar ni tožila in tarnala, vedno je mislila le na druge. Pred meseci je bila tri dni v bolnici Curie; v sobi je bila z neko gospo, ki ni mogla trpeti ne duhovnikov ne redovnic. In vendar se je ta gospa tako navezala na našo sestro, da ji je pozneje iz zdravilišča v Pirenejih pogosto pisala. Ko se je ta gospa vrnila v Pariz, je bil prvi njen obisk pri sestri Tereziki. Zdi se, da je sestra še kakor čakala na to srečanje, ki ji je povzročilo veliko veselje. V noči je čisto na tiho zaspala, kakor sveča, ki se je vsa použila v ljubezni do Boga, ne da bi bila le enkrat pokazala strah pred smrtjo...“

Misijonske novice: Na misijonsko nedeljo smo pri sveti maši zbrali za misijone 275 F, za katere se vsem darovalcem najlepše zahvaljujemo. Denar je bil poslan sestri Danieli Šemè, usmiljenki, ki je lansko leto odšla kot misijonarka na Madagaskar, kjer sedaj deluje v Hospital Androy-Ambovombe. —

Na Madagaskar v kratkem odpotujeta še 2 slovenska misijonarja-lazarista iz Argentine. — Iz Francije pa odhaja v misijone v Iran usmiljenka sestra Angelina Rajšp.

Montfort-L'Amaury (Yvelines). — Z majhno zamudo, pa zato še z bolj globokimi čestitkami poročamo o poroki Marije Tomaj, doma iz Črensovcev, z Jean-Pualom Asse.

La Machine (Nièvre). — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 17. decembra.

3. septembra je po dolgi bolezni lepo pripravljena odšla v večnost Marija Privoršek v starosti 65 let. Pokojna je bila rojena v Št. Vidu pri Planini, kjer se je leta 1923 poročila z Alojzijem Privoršek. V Francijo sta prišla leta 1929. Možu in hčerki Kristini ter sinu Jožefu izrekamo iskreno sožalje!

Brassac (Puy-de-Dôme). — V družini Marceta in Marice Hospital (gospa je Šmitova hčerka iz Beaulieu) sta mala Didier in Patricia dobila brata Thierryja.

Mulhouse (Alzaška). — 4. novembra se je poročil Jože Zrim, doma iz Kuzme pri Murski Soboti. Za življenjsko družico si je izbral

U Parizu sta se poročila Milan Matejčič in Elizabeta Topličanec.

Alzačanko Gabrielle Frohly. Mladima zakoncema želimo obilo sreče!

OB LUKSEMBURGU

Tucquegnieux-Marine. — Praznika vseh svetnikov in vernih duš sta za nami. Romali smo od spomenika do spomenika najprej po starem, potem pa še po novem pokopališču. Tiste, ki zdaj umrejo, pokopljelo na novem, ker je staro postalo že pretesno. Nekaj mrličev so že prej prepeljali iz starega na novo, mogoče zato, da novih mrličev ne bi bilo preveč strah. Res, vedno več nagrobnih kamnov je in vedno modernejši so. Cena se suče od 200 do 500 tisoč starih frankov ali pa še več. Po vsem svetu je nastalo nekako tekmovanje, kdo se bo z nagrobnim spomenikom bolj postavil. Človeku se nehote vsiljuje misel, da li so zato mrtvi bolj srečni in bolj gotovo zveličani. No, pa ne bodimo prestrogi! Dokler so na grobnih spomenikih križi in božje podoobe, je še vse v redu. Ob pogledu na te se vendar marsikdo spomni rajnega s kratko tiho molitvico ali pa s pobožnim vzdihljajem.

Giraumont. — V zadnji „Naši luči“ smo brali veselo novico o poroki Durčikove Rozetke. Ko pišemo te vrstice, pa leži oče g. Durčik v civilni bolnišnici Briey. Srce, ki je vedno tako ljubilo in še ljubi vso družino, mu je začelo pešati. Po zadnjih vesteh je pa bolnik boljši in upamo, da bo to poročilo bral že doma.

Povedati moramo še, da je Radičevemu Rudiju njegova ženka, Jurjavčičeva hčerka, podarila brhko deklico, kateri so dali ime Estera! Bilo srečno!

IZ UZHODNE LOTARINGIJE

Iz naše pisarne:

Poleg običajnega dela je zadnje čase v naši pisarni še posebno veliko dela: Zelo veliko

rudarjev je upokojenih; marsikateri od njih je moral iz svojega stanovanja v drugo — v razne kolonije. V Cité Jeanne d'Arc so cele ulice izpraznjene. Težave nam to dela pri razdeljevanju „Naše luči“, težave glede oznanil za svete maše po kolonijah: mnogi so v krajih, kjer ni večjih naših skupin. Zato smo prisiljeni objaviti zlasti za velike praznike program svetih maš in priliko za sv. spoved v „Naši luči“.

Božični prazniki se bližajo; pogledjte natančno spored, kdaj pride naš duhovnik k vam!

Merlebach: sv. maša vsako nedeljo in praznik ob 10. uri v Hospice Ste Elisabeth; sveti večer pride letos na nedeljo: polnočna sv. maša bo (kot že več let) ob 22. uri v Hospice Ste Elisabeth; na božični dan slovesna sv. maša ob 10. uri, ob 11. uri še ena tiha sveta maša. Prilika za spoved: vsako nedeljo od 6.—8. ure zjutraj v župni cerkvi, od 9.—10. ure dopoldne v Hospice Ste Elisabeth. Druge prilike so vsako nedeljo oznanjene.

Cité Jeanne d'Arc: svete maše ob 8. uri, in sicer v torek, 5. dec., in v torek, 19. dec. Pred sveto mašo spoved.

Creutzwald: dne 7., 21. in 26. dec.; prvi dve bosta ob 8. uri, tretja (na dan sv. Štefana) ob 9. uri. Spoved vedno pred sv. mašo; dne 26. dec. pa od 7.—8. ure v Cité Maroc, od 8.—9. ure v Cité Neuland.

Habsterdick: sv. maše ob 8.15 in sicer dne 6., 20. in 27. decembra. Spoved eno uro pred mašo.

Farébersviller Cité: v nedeljo, 17. dec., ob 16. uri, spoved eno uro prej.

Béhren Cité-Sud: v sredo pred Božičem (20. dec.) ob 15.30 uri sv. maša, eno uro prej spoved.

Cité des Chênes: 19. dec. (v torek) ob 15.30 uri sv. maša, eno uro prej spoved.

Vsi drugi dnevi so določeni za obisk bolnikov v bolnicah in na domu. To bo vsem pravočasno sporočeno.

V slučaju velike poledice ostanite doma, da se ne zgodi kaka nesreča. Nevarno bolne javite vedno čimprej — napišite listek in ga vrzite v nabiralnik na vratih naše Misije! Zadnji teden pred Božičem bomo obiskali, ako ne bo posledice ali velikega snega, osamljene kolonije: Cité Créhange, Faulquemont Cité, Boulay, Falk-Hergarten.

Zadnji teden pred Božičem nam vedno pomaga preč. g. Dejak iz Aumetza. Vsako leto ga rojaki z veseljem sprejmejo; tudi letos bomo, če ne bo poledice, deležni njegovega blagoslova zadnje dni pred Božičem.

Dragi rojaki, pravočasno javite vse bolnike, pridite k spovedi in sv. maši, ako bo le mo-

Požeš Jože in Polh Marija sta šla v Forbachu (Baden) pred poročni oltar v narodnih nošah. To je bil tudi prvi slovenski par v Nemčiji, ki je na ta način proslavil poročni dan.

goče. Vsa pota vaših dušnih pastirjev, vse sv. spovedi, sv. maše in pridige vam skušajo olajšati dušno in telesno trpljenje.

Božične praznike bodo še posebno lepo obhajali tisti, ki so v zadnjem času sprejeli novo dete v svoji družini: Mala Nadina Hren je prejela sveti krst 15. oktobra. Čestitamo tej družini ter tudi drugim, ki novorojenčkov niso prijaviili.

K božjemu Ženinu sta prihitela v merlebaško cerkev in si obljubila večno zvestobo Jožko Knas in Bernardka Klarič dne 8. novembra. Želimo jima vse dobro!

Našim rajnim so se pridružili v zadnjem času: 77 let stari Anton Bric iz Stiring-Wendel je po mnogih bolečinah 14. 10. odšel iz te solzne doline. V Hospital je umrla žena našega rojaka Alojzija Koželj, stara 64 let. 4. nov. pa je po 4-letni bolezni naš rojak Ivan Ajdnik, rojen 1900 v Rajhenburgu, zapustil svojo ženo in 7 žalujočih sinov in hčera. Z vso plemenitostjo mu je stregla žena in otroci so ga prihajali obiskat; najbolj pa je bil potolažen, ko je z živo vero za vse praznike prejel sv. obhajilo. Njegovega pogreba se je udeležil tudi tukajšnji župan dr. Namur, velik prijatelj Slovencev, jugosl. pevsko društvo „Triglav“ z zastavo, katoliško Društvo za može z zastavo ter zastopniki raznih drugih dru-

števen obnem z veliko množico rojakov in domačinov in drugih narodnosti. — Vsem rajnim: srečno večnost, sorodnikom pa vsoto lažbo, ki jo dá v veliki meri naša sveta vera!

Adventni zvonovi in adventne pesmi nas že pripravljajo na lepe božične praznike, katere vam vsem, zlasti bolnikom, želi iz srca:

Uaš duhovnik Stanko.

Nemčija

BAVARSKA

Vinska trgatav v Münchnu je prav lepo uspela. Dvorana je bila nabito polna. Nekako središče trgatve je bila velika brajda, obložena z grozdjem. Za njo so se namestili štirje godci, ki so jih lepo po domače uredili. Tudi zapeli smo in poslušali prijetno petje Fricovega terceta iz Garchinga. Na vsaki mizi je stal napis kakega slovenskega kraja — to zato, da je mogla funkcionirati šaljiva pošta. Da je to slovenska prireditel, je bilo razvidno tudi iz zastavic, katere so vsakomur pripeli na prsi ob vstopu. Srečke za srečolov so bile mimogrede razprodane. Bilo je vsega za vse okuse. Kdor se je trgatve udeležil, je bil mnenja, da je bila prireditel prijetna, domača. Vsa zahvala gre dobrim ljudem, ki so pomagali pri pripravi in izvedbi trgatve in tako nosili levji delež bremen.

Na praznik Vseh svetnikov smo imeli slovensko **mašo v Dachauu**. Kapela presv. Rešnje Krvi je bila precej napolnjena, ko se je maša začela. Potem smo molili in peli za slovenske žrtve nasilja med zadnjo vojsko in takoj po njej. Po maši se nas je del odpeljal na dachausko pokopališče, kjer so pokopane slovenske žrtve iz dachauskega taborišča. Tam smo prižgali na dveh grobovih nam neznanih Slovencev svečo in zmolili molitve za rajne.

Krsta: V Münchnu je bila krščena Suzana, prvorojenka Otona Hohnjec in Marte roj. Nemeč, v Waldkraiburgu pa Rut Marija, hčerka Winfrieda Ahrends in Marije roj. Ertl. Obema deklicama želimo vso srečo v življenju!

WÜRTTEMBERG

Krsti: Zakonca Edvard Lipovšek in Ivanka, roj. Pustišek, stanujoča v Stuttgartu, sta dobila sinčka prvorojenčka, ki je bil krščen v soboto, 14. oktobra, v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu z imenom Aleksander. Že drugo hčerko pa sta dobila zakonca Janez Klemenčič in Anica, roj. Tomšič, stanujoča v Schmidhausenu. Krščena je bila v nedeljo, 22. oktobra, v župni cerkvi v Oberstenfeldu z imenom Anette. Tako bo njena za poldrugo

leto starejša sestra Sonja imela družbo. V Radolfzelli je bila krščena Doris Donko, hčerka Antona in Marije; v Reutlingenu Rado Pižem, sinko Jakoba in Antonije; v Esslingenu Emanuela Kikec, hčerka Franca in Terezije. — Vsem družinam naše priščne čestitke!

Poroke: V Konstanzu sta se poročila Franjo Genc iz Zagreba in Marica Rous iz Beltincev; v Schwäbisch Gmündu Franc Satler iz Gornjih Ivanjcev in Jožefa Hamler iz Črešnjec; v Reutlingenu Marija Blatnik, roj. v Žvirčah, župnija Hinje, in Kurt Schmied iz Reutlingena; v Forbach (Baden) Jože Požoš, doma v Ljubljani, in Marija Polh, doma v Podobu, župnija Loče pri Poljčanah. Čestitamo in želimo mnogo složnega razumevanja v vseh težavah na njihovi novi, skupni življenjski poti!

Film in družabni večer:

Slovinci iz Sindelfingena in okolice so si že dolgo želeli slovenske maše. V nedeljo, 23.

(Dalje na strani 30)

„Mošta pa bo, mošta,“ pravi Razborškov Martin iz Esslingena v Nemčiji. Dva soda in pol ga je iztisnil. Tako bo treba večkrat postaviti majoliko pod pipo, da bo veliki sod izprazen. Ker je Martin po poklicu mesar, mu že verjamemo, da lažje prenese tudi kapljico, ki malo potegne usta.

Pismo Miklavžu

Ljubi sveti Miklavž!

Že vem, koliko je petdeset in petdeset: sto. Vem, da je Bog samo eden. Vem tudi, kdaj pišemo veliko črko in kdaj naredimo piko,

Sv. Miklavž v Parizu.

čepprav se včasih še zmotim. Kmalu bom znal „Siroto Jerico“, „Kanglica“ mi pa kar ne gre v glavo. Priznal mi boš, da sem priden.

Lepo te prosim, prinesi mi za svoj god električni vlak, drsalke, jopico in rokavice, da me ne bo zeblo pri drsanju. Drugega te ne prosim, čeprav bi te rad, a nočem, da bi mi očital, da hočem preveč.

Obljubim ti, da bom poskušal zjutraj iz postelje takoj, ko me bo mama poklicala in da ne bom na skrivnem gledal televizije. Tudi bom pustil lonec z marmelado pri miru in zvečer ne bom pozabljal moliti.

Že vnaprej se ti lepo zahvaljujem in te prisrčno pozdravljam.

Blaž

Pri jaslicah

Marjanica je sedla k jaslicam in jih ogledovala. Gledala je Jezuščka v jasliah in živali po zelenem mahu okoli hleva.

Nenadoma se je sklonila h kodrasti ovčka in jo vprašala:

„Povej, Beka, kaj boš dala ljubemu Jezuščku za sveti večer?“

„Bee,“ odgovori ovčka, „tohle volne mu dam, da ga zeblo ne bo.“

Marjanica pokima in se obrne h kravici:

„In ti, Dimka, kaj boš ti dala Jezuščku to sveto noč?“

„Muu,“ zamuka kravica, „sladkega mleka mu dam, da lačen ne bo.“

Nato pogleda Marjanica še oslička:

„Pa ti, Sivko, kaj boš ti storil za ljubega Jezusa?“

„Ia, ia,“ zariga osliček, „jaz ga bom nosil, da ga kruti Herod ugrabil ne bo.“

Marjanica je bila vsa srečna. Zahvalila se je ovčki, kravici in osličku ter jih pobožala.

Tedaj pa se oglasi pastirček, ki je klečal prav blizu Jezusa:

„Povej še ti, Marjanica, kaj boš ti dala ljubemu Jezuščku?“

Marjanica se zamisli, pogleda detetu Jezusu v obraz in pravi:

„Svoje srce mu dam, ker ga rada imam.“

Po K. Hafnerju

mraz in mrazek

Živel je stari, sivi Mrazek. Imel je mladega sina.

Mladi Mrazek se je neznansko rad bahal. Večkrat si je dejal: „Oče je že star, jaz pa

sem mlad in močan. Če le hočem, pa bo vse naokoli en sam mraz.“

Nekoč je Mrazek videl, kako je šel v mesto debel človek v kožuho.

„No,“ si je dejal Mrazek, „na tem človeku bom preskusil svojo moč.“

Res, vso pot je hitel za človekom, skozi in skozi ga je prebadal, od glave do nog prešinjal. Prav do doma ga je preganjal.

Brž ko je človek prišel domov, je umrl.

Mrazek se je razrepenčil pred očetom:

„Kdaj se je tebi posrečilo, da bi premrazil takega debeluharja v kožuho? Jaz sem pa to storil!“

„Fant moj,“ je rekel stari Mraz. „Prava reč, če premagaš razvajenega gospoda! Daj, premrazi tistega kmetiča! Ali ga vidiš? V gozdu seka drva.“

Mrazek se je zasmel, rekoč: „No, ali bo to kaj težkega? Samo dihnil bom vanj, pa bo po njem.“

Mrazek se je lotil kmetiča. Obdeloval ga je zdaj s te, zdaj z druge strani, mu pihal v obraz in se mu zagrizel v ovratnik.

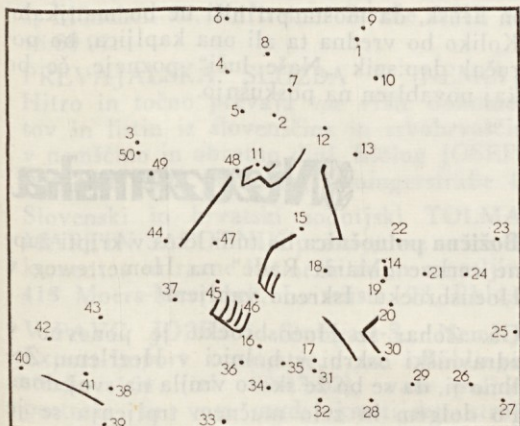
Kmetič se ni zmenil. Še bolj je udrihal s sekiro in si celo brisal pot s čela. „Uf,“ je dejal, „kako je vroče!“

„Že prav,“ se je razjezil Mrazek. „Me boš že še spoznal.“

In je smuknil v kmetičeve rokavice. Kmetič pa se je bil tako ugreel, da jih je slekel in vrgel na drva.

Kmetič je že nasekal drva, kij povezal v butaro, si potisnil kučmo na čelo in se ozrl po rokavicah. Glej, pa so bile zmrznjene, kot

Potegni črto od številke do številke po vrsti in videl boš, kaj se za njimi skriva!

Sveti večer

*Pri nas je sveti večer doma,
četudi ni zunaj še nič snega,
četudi ni zunaj še nič ledu.*

*Veliko naberemo si mahu
in smrekovih vej, da božično diše.
Po hribčku zelenem pa kot iz srca
do jaslic pelje svetla steza:*

po njej ljubezen do Jezusa gre.

Vital Vodušek

da bi bile iz ledu. Vzel je sekiro in udrihal po rokavicah, da bi jih omehčal. Mrazka je tako namlatil, da se je komaj privlekel domov.

Ko ga je stari Mraz zagledal, se je zasmel in rekel:

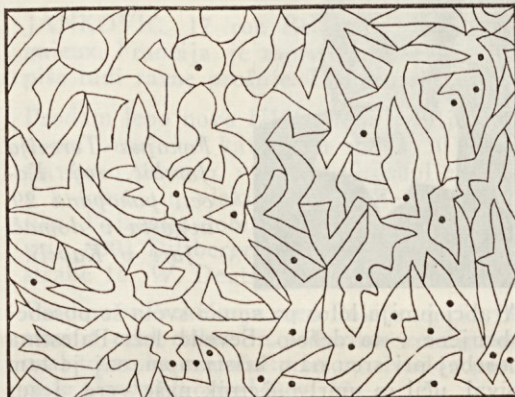
„No, zdaj si pa dobil svoje!“

Uganka

*To ti je možič možicev,
le pozimi se prikaže
tam na vrhu med otroki.
Modro vleče ugaslo pipo,
z metlo v roki norce brije ...
A če sonce nanj posije,
skloni glavo, plaka, plaka
in nazadnje stvar je taka,
da na klancu ni možaka.*

(zogeni mož)

*Prostorček s pikami počrni, pa boš dobil
zanimiv prizor!*

Vsem bralcem Naše luči

Ob koncu leta se vsem bralcem NAŠE LUČI iz srca zahvaljujemo za zanimanje za naš list in za naklonjenost. Kdor še ni naročnine plačal, bo to gotovo do konca leta storil, saj je tako lepo končati leto s poravnanimi računi.

Use bravce prosimo za enako naklonjenost tudi za naprej. Če kdaj kak članek komu povsem ne odgovarja, naj, prosimo, pomisli na to, da mora Naša luč pisati za tisoče bravcev, ki so si med seboj v mnogih ozirih zelo različni.

Mnogi naši naročniki nas prosijo, naj bi Našo luč zvečali, da bo več branja. Radi bi zlasti kakšno povest v nadaljevanjih. Ker je ta želja zelo splošna, smo se odločili, da bomo res drugo leto revijo povečali za 8 strani, pa po možnosti še na vsaki strani pridobili nekaj prostora. Tako bo Naša luč mogla svoj namen izpolniti še v večji meri kot doslej.

Seveda bodo s pomnoženjem strani stroški večji. Tudi bodo v tiskarni zvišali delavcem plače. Oboje bo treba rešiti tako, da bomo prisiljeni zvišati naročnino. Ker pri Naši luči res vse storimo, da ostajamo pri čim nižji naročnini — kar naši naročniki dobro vedo — smo prepričani, da bodo vsi naši ljudje povišanje razumeli in nam še naprej ostali zvesti. Točne cene bomo sporočili v januarski številki.

Pa še nekaj! Že dolgo si želimo, da bi bravci poslali uredništvu svoje želje glede tega, o čem naj bi pisali. Tako bi mogla revija čimbolj služiti našim preljubim Slovincem širom po zahodni Evropi, kar je njen edini namen.

H koncu: blagoslovljen božič in mnogo sreče v novem letu!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA NAŠE LUČI

(Nadaljevanje s strani 27)

oktobra, se jih je res nad 100 udeležilo službe božje v cerkvi sv. Jožefa. Po maši smo zasedli farno dvorano do zadnjega kotička, da prebijemo nekaj ur v domači družabnosti. Najprej smo si ogledali film „Slovinci v Porurju“, nato pa smo prebili večer ob veselih slovenskih pesmih in melodijah. Pa tudi ni manjkalo izbranih slovenskih vin, katera je točil naš trgovec z vini Anton Krajnc iz Sindelfingena.

Skioptično predavanje o Palestini:

Komaj katera dežela na svetu je doživela v zgodovini toliko viharnih dogodkov kot Palestina. Po vojnem zapletljaju med Judi in

Pokojna Tereziya Jerebič, roj. Kocet, pokopana 29. avgusta v domači fari v Kapeli.

Arabi junija letos pa so oči sveta še posebej obrnjene v to deželo. Seveda leži Palestina posebej pri srcu nam kristjanom, saj je tam bival, učil in umrl početnik naše vere, Jezus

Kristus. Betlehem, Nazaret, Jeruzalem so poznani kraji že otrokom prvih šolskih let. Do krajev našega odrešenja pa kažejo veliko zanimanje tudi naši delavci in delavke v Nemčiji. Ko je bilo na praznik vseh svetnikov oznanjeno predavanje o Palestini v Göppingenu, se ga je udeležilo blizu 100 naših rojakov.

Mošt in vino nista voda:

Na Württemberškem že desetletja ni bilo toliko sadja in grozdja kot letos. Nekaj naših Štajercev in Primorcev, ki vedo, kaj pomenijo upognjena drevesa in obložene trte, so izrabili ugodno priliko. Resnikov Johan iz Welzheima in Bajčev Miha iz Hürbena sta kupila nekaj kadi grozdja in napolnila sod z vinom. Razborškov Martin in Podjavorškov Albert pa sta stiskala več košev jabol in hrušk, da mošta pri hiši ne bo manjkalo. Koliko bo vredna ta ali ona kapljica, bo poročal dopisnik „Naše luči“ pozneje, če bo kaj povabljen na poskušnjo.

Nizozemska

Božična polnočnica bo tudi letos v kripti župne cerkve „Maria Rade“ na Homerteweg v Hoensbroeku. Iskreno vabljeni!

Ga. Žohar iz Hoensbroeka je ponovno v zdravniški oskrbi v bolnici v Heerlenu. Želimo ji, da se bo že skoro vrnila na svoj dom. Po dolgem in zelo mučnem trpljenju se je

vdano poslovil s tega sveta g. Jakob Klander iz Hoensbroeka. Zapušča vdovo go. Roza Becher in 11 otrok, od katerih sta dva v Kanadi. Žena in otroci so pokojnemu z veliko ljubeznijo skušali lajšati trpljenje. Na njegovi zadnji poti so se zbrali okrog njega vsi rojaki iz Hoensbroeka. Naj počiva v miru! Zalujočim pa izrekamo toplo krščansko sozhalje.

Svedska

Krsti: Eskilstuna. Dne 6. avgusta je v katoliški cerkvi v Eskilstuni prejela krstno milost Zdenka Bukovec, hčerka Janka Bukovec, doma iz Križevcev pri Ljutomeru, in Sonje, roj. Korošak, doma iz Sp. Porčiča pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah. Botra je bila gospa Marija Štern iz Studencev pri Mariboru.

Vetlanda. Dne 21. okt. je bil krščen Ro-

man Košak, sin Ivana, doma iz Strtenice pri Zibiki, in Marije, roj. Lorger, doma z Vinskega vrha pri Slivnici. Botra sta bila g. Jože in ga. Antonija Medved iz Göteborga.

Novokrščencem in staršem želimo mnogo sreče in milosti božje!

Poroka: Landskrona. V nedeljo, dne 24. septembra, sta v katoliški cerkvi v Landskroni prejela zakrament sv. zakona g. Marjan Švab, doma iz Zazida pri Kopru, in gđč. Terezija Vogrin, doma iz Sp. Ivanjcev pri Gornji Radgoni. Priči sta bila nevestin brat g. Jože Vogrin iz Augsburga v Nemčiji in g. Anton Žudič iz Klippana na Svedskem. Novoporočencema iskreno čestitamo in jima želimo vso srečo in mnogo božjega blagoslova na skupni življenjski poti!

Blagoslovljene božične praznike in srečno ter milosti polno novo leto vam vsem želi vaš slovenski izseljenski duhovnik

Jože Flis

razno

MALE OGLASE sprejema uredništvo Naše luči do 10. v mescu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 30 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1 avstrijski šil. (2 bfr, 0,20 NF, 0,15 DM ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševavca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševavca, naj pošlje v pismu v denarju ali v znamkah pristojbino za dvoje pisem v tujino. Če tega ne stori, ne dobi odgovora. Pisem uredništvo oglaševavcem ne posreduje.

Zapriseženi sodni tolmač za slovenski in srbohrvatski jezik MILENA GRATZA prevaja vse vrste dokumentov, listin in tekstov. 8, München 27, Kufsteiner Straße 2/III, tel. 48 69 01.

PREVAJALSKA SLUŽBA V NEMČIJI. Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog JOSEPH ARECH, 8000 München, Lauingerstraße 42. Slovenski in hrvatski sodnijski TOLMAČ MARTIN SAPOTNIK prevaja vse vrste dokumentov in razne listine hitro in zanesljivo, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 23, Rhld.

VIPAVC JOŽE, 7 Stuttgart-S., Nemčija, Export-Import podjetje, na Böblingerstraße 164 (tel. 60-43-62), vam solidno postreže in vam nudi kmetijske stroje,

kosilnice, traktorje od najlažjih do najtežjih, škropilnice znamk „Irus“, „Schanzlin“ in drugih, gasilne brizgalne, radijske in televizijske aparate, magnetofone, kino- in foto-grafske aparate, pralne stroje, hladilnike in gospodinske stroje vseh vrst, šivalne stroje vseh znamk in pletilne stroje svetovno priznane znamke „Kayser“ (netto DM 490,—), elektr. strojčke za popravilo nogavic „Kolibri“ (DM 280,—), motorne žage, stroje za predelovanje lesa, betonske mešalce z električnim, bencinskim ali dizlovim motorjem ter pošilja na zaželeno naslove in v vse države.

Podjetje DRUZOVIČ (Export-Import, Marienstrasse 38b, Stuttgart) dobavlja najso-dobnejše proizvode elektronike in elektro-industrije, priznane in iskane obrtniške stroje ter aparate, kmetijske stroje znamke »Holder« in pripomočke vseh vrst. Dobavlja tudi v Jugoslavijo. Rezervni deli zagotovljeni.

JANKOVIČ, 17 rue Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, je zaprisežen prevajavec in piše tudi razne prošnje. Pišite mu!

Prodajam lepo novo HIŠO, 1 ha zemlje (večinoma orne), od katere pa spada 30 arov v stavbeno parcelo, v občini Grosuplje. Zveza z avtobusi in vlaki odlična. Zelo lepa prilika. Pojasnila dobite na naslovu: Jožef Mustar, 6901 Dilsbergerhof (Heidelberg), Bachstraße 16, W. Deutschland.

Prodajam v Prekmurju med Rakičanom in Beltinci 1 oral dobre in rodovitne zemlje in 1 oral travnika z močnim lesom. Naslov posreduje Uredništvo pod števil. 72.

od doma

BATUJE — Ljubljanski Narodni muzej in Goriški muzej sta za letos končala arheološka izkopavanja pri Sv. Juriju. Skupaj so izkopali 56 grobov, ki izhajajo iz devetega in desetega stoletja in pričajo o bivanju Slovanov na Vipavskem ter o njihovi kulturi. Izkopavanja bosta muzeja nadaljevala prihodnje leto.

ČENTIBA — Prebivavci te vasi v lendavski občini so se odločili, da bodo s prostovoljnimi prispevki zbrali denar za asfaltiranje ceste skozi vas.

DOMŽALE — Odprli so jesenski sejem v še ne povsem dograjeni občinski dvorani. Razstavljalo je 52 proizvajavcev. Prišli so tudi iz drugih republik. Največ pozornosti so vzbudili mali traktorji iz Bjelovara, ki so močno primerni, seveda z vsemi priključki, prav za kmete v domžalski občini.

GORNJA RADGONA — V radgonski občini so se zelo uspešno predstavili v nabito polni dvorani združnega doma v Črešnjevcu pri Radgoni ljudski pesniki, ki so brali svoja dela. Na tem edinstvenem literarnem večeru je bralo svoja dela šestnajst domačinov, ki so predstavili pravcato zakladnico ljudskih pesmi. To dokazuje dokaj bogato duhovno življenje prebivavcev podeželja v tej obsejni občini. Z enakim sporedom so se predstavili ljudski pesniki kasneje v Apačah. Hkrati so odprli v Gornji Radgoni

razstavo del domačih slikarjev amaterjev.

IDRIJA — Gradbeno podjetje „Primorje“ je v Idriji sezidalo nov betonski most za pešce. Omogočil bo boljšo povezavo med naselji na obeh bregovih Idrijce.

JESENICE — Vzrok za slabši obisk na Španovem vrhu je nedvomno v zelo slabi cesti. Zato ni nikogar presenetila odločitev „Ljubljane transporta“, ki je odločil, da bo poslej žičnica na Španov vrh v nesezonskih mesecih mirovala, gostišče pa bodo oddali v zakup zasebniku. Pozimi bo žičnica obratovala. Letos bodo na smučiščih v zgornji Savski dolini postavili tudi več prenosnih vlečnic.

KOČEVJE — Skoraj v vseh vaseh v kočevski občini je sadje zelo dobro obrodilo in je pridelek precejšen. Težave pa so nastale pri prodaji sadja, ker le-to ni kvalitetno. Zato so večji del sadja predelali v sadni mošt in žganje.

KOPER — V koprskem pristanišču je Gradis v zadnjih letih usposobil že veliko skladiščnih objektov. S skladišči, ki jih trenutno gradijo, bo površina skladiščnih prostorov kmalu dosegla 100.000 m².

KOPER — Na medrepubliškem posvetovanju sekcije RK za boj proti jetiki, ki je bilo v Kopru, so med drugim povedali, da je leta 1960 pri nas na sto tisoč prebivavcev umrlo 52,4 ljudi za jetiko.

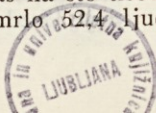
leta 1965 pa le 51,4. Še zmeraj pa pri nas boluje vsak stoti prebivavec za aktivno tuberkulozo in vsak tristoti ima nalezljivo obliko te bolezni. Zanimivo je tudi, da kar v 140 občinah izmed 550, kolikor jih je v državi, nimajo protituberkuloznega dispanzerja.

KRANJ — Na Šmarjetni gori pri Kranju je bila seja upravnega odbora slovenskega društva za raziskovanje jam. Med drugim so govorili o 150-letnici organiziranega znanstvenega raziskovanja podzemeljskega sveta. Ta datum bodo proslavili v Postojni, in sicer maja prihodnje leto. Slovenski jamarji slavijo tudi tritisočo registrirano in opisano jamo.

KRANJSKA GORA — V Kranjski gori so letos odprli turistično poslovalnico, ki bo pozimi nudila vse storitve turistične agencije; posojala bo smučarsko opremo in garderobo, prodajala spominke (tudi izdelke železarske umetne obrti iz Kroke), pripravljala enodneвне izlete itd. Pravijo, da bodo letos cene zmerne in sprejemljive tudi za domačega gosta.

LJUBLJANA — Nov načrt mesta je založila mariborska založba Obzorja, natisnila pa tiskarna „Ljudske pravice“ v Ljubljani. Po načrtu se je možno naglo orientirati. V desnem kotu navaja legenda 116 ljubljanskih javnih ustanov.

LJUBLJANA — Uničevanje podgan v Ljubljani je

stalo 22.5 milijona Sdin in je bilo uspešno. Odbor je sprejel pobudo, naj bi postopoma v Ljubljani prešli na stalno in sistematično uničevanje podgan. Mesto naj bi okrožili z vencem vab, tako imenovanim sanitarnim kordonom, ki bi podganam iz okolice preprečeval invazijo v očiščeno mesto. Nato pa bi zgodaj spomladi izvedli veliko uničevanje podgan.

LJUBLJANA — V Slovenskem šolskem muzeju je bila odprta razstava „Šolske zgradbe na Slovenskem v obdobju od leta 1775 do 1966“. Razstava je posvečena razvoju šolstva na Slovenskem in prikazuje tudi moderno šolsko opremo v današnjih razmerah. Razstavljen je tudi najstarejši dokument za šolsko stavbo iz leta 1418 za obnovitev šole pri Sv. Nikolaju v Ljubljani. J. D.

LJUBLJANA — Slovenija sodi med dežele, ki so najhitreje razvile svojo motorizacijo. Leta 1954 je bilo v Sloveniji registriranih 8 tisoč motornih vozil, danes jih je že 120 tisoč. Toliki gostoti vozil zastarele ceste niso več kos. V takih pogojih je mnogo prometnih nesreč. Da bi temu kako odpravili, so se 22. in 23. novembra zbrali strokovnjaki k posvetovanju o cestnoprometnih vprašanjih. Govorili so o varnosti cestnega prometa, o upoštevanju varnosti pri načrtovanju novih cest in o duševno-telesnih značilnostih človeka kot uporabnika cest.

MARIBOR — 10. oktobra, malo po 14. uri je pri vasi Gornjani, okoli 25 km severno od Bora, na pobočju planine Stol strmoglavilo in se razbilo dvomotorno potniško letalo, last mariborske „Hidromontaže“ in podjetja za graditev energetskega in plovne sistema na Djerda-

pu. Z letalom se je smrtno ponesrečilo vseh 7 potnikov in pilot.

MARIBOR — V mariborskem gradu je razstava štajerskega baročnega kiparstva. Doslej jo je obiskalo več kot 8000 ljudi.

MARIBOR — Lužiškosrbski gostje so priredili v dvorani glasbenega centra v Mariboru večer lužiško-srbskih narodnih pesmi. Zapel jih je baritonist Pawol Šolta. Ob klavirju ga je spremljal pianist Curt Adler. Po številu skromnemu avditoriju sta umetnika občuteno predstavila narodno glasbo majhnega naroda Lužiških Srbov, ki prav s svojo, s težavami ohranjeno kulturo, priča o svoji trdoživosti.

MARIBOR — Od 13. do 22. novembra se je vršila mariborska kulturna revija, ki je bila letos posvečena stoletnici slovenskega gledališča. Sodelovale so vse slovenske poklicne hiše s svojimi dramskimi uprizoritvami, poleg tega je bil še pogovor o slovenski gledališki kulturi v sto letih ter literarni nastop sodobnih slovenskih dramatikov iz Trsta, Ljubljane, Celja in Maribora.

MURSKA SOBOTA — Ob Muri izletniški turizem še vedno ni pognal korenin, čeprav ne manjka naravnih in drugih zanimivosti, saj je urejeno zdravilišče Radenska Slatina, urejene so moravske toplice, znana je lepota Slovenskih goric in Goriškega. Vsaj domača turistična podjetja bi morala po mnenju domačinov bolj prizadevno usmerjati domače in tuje turiste tudi na ta konec Slovenije.

NAZARJE — Odprli so moderen gasilski dom. Otvoritev je bila ob navzočnosti številnih prostovoljnih gasilcev in domačinov.

NOVO MESTO — Pred tedni so v novomeški občini odprli še dve novi knjižnici, in sicer v Šmihelu in Birčni vasi. S tem se je krog knjižnic v občini razširil. Za to gre velika zasluga študijski knjižnici v Novem mestu, ki skrbi za sistematični razvoj knjižničarstva na Dolenjskem.

PREVALJE — Prevaljsko društvo za vzgojo in varstvo ptic v Mežiški dolini je pripravilo razstavo ptic pevk na Ravnah, v Črni in na Prevaljah. Za razstavo je bilo precejšnje zanimanje.

RADENCI — Zdaj bo znova začela delati šola za slatinarje z drugim letnikom, v katerega se je vpisalo 19 slušateljev. Poleg splošnih predmetov se bodo seznanjali tudi s hidrografijo, geologijo, tehnologijo, higieno dela in organizacijo dela. Šola za slatinarje je v Sloveniji edina.

ŠKOFJA LOKA — Na Godešiču pri Škofji Loki so vaščani nedavno obnovili gasilsko-kulturni dom. Pri delu, ki je trajalo približno dva meseca, je sodelovalo kakih 140 ljudi. Denar za obnovo so dobili na letošnjih motornih dirkah v Škofji Loki. Zbrali so več kot milijon Sdin. Pohvaliti je treba, da je pri akciji sodelovalo tudi veliko mladih ljudi.

ŠKOFJA LOKA — Umrli je kapucin p. Odilo Mekinda. Bil je svetniški in zelo izobražen redovnik, trikrat provincialni predstojnik slovenskih in hrvaških kapucinov.

SMARTNO OB PAKI — Ker sadja, ki ga je v Šmartnem obilo, ne morejo prodati, so ga zvečine predelali v sadjevec in žganje. Praviijo, da se kmetijska zadruha premalo trudi, da bi sadje spravila na trg.

NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence na tujem. — Letnik 16. List ureja uredniški konzorcij. Odgov. urednik: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu. — Opremo platnic izdelal: Klavdij Palčič. — List izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta). — Naročnina za eno leto je 40 šilingov ali 80 belgijskih frankov, 8 francoskih frankov, 6,8 švicarskih frankov, 5.50 nizozemskih goldinarjev, 7 nemških mark, 1000 lir, 16 angleških šilingov, 10 norveških kron, 8,50 švedskih kron, 10 danskih kron, 2 ameriška dolarja, 2 avstralska dolarja. Naročnike sprejemajo poverjeniki lista in uprava Naše luči. Uredništvo in uprava: Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI IN URADI

ANGLIJA — Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9 (Tel. 01-735-66 55).

AVSTRIJA — Ciril Lavrič, Röm.-kath. Pfarramt Haid, 4052 Ansfelden (O. Ö.). — Korotan, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII. — Janez Hafner, Theodor-Körnerstraße 111, 8010 Graz. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau. (Tel. 04762/33462). — P. Štefan Kržišnik, Stift, 6422 Stams.

BELGIJA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège (Telefon 04/23 39 10). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/36 77 54).

ITALIJA — Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma.

FRANCIJA — Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Tel. 636-80-68). — Bogdan Makovec, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

NEMČIJA — Lojze Škraba, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestraße 18. (Telefon 62676). — Ivan Ivko, 43 Essen-Altenessen, Schonnefeldstraße 36. (Telefon 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52. (Telefon 47-944). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/1. (Tel. 72278). — Ciril Turk, 73 Esslingen, Häuserhaldenweg 36. (Tel.: Stuttgart 353177). — Dr. Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, Schubertstraße 2/1, 8 München 15. (Telefon 53 64 53).

NIZOZEMSKA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA — Jože Flis, Djurgardsvägen 32, Eskilstuna. (Telefon 016/14-16-66).